

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (pátého senátu)

9. června 2016*

„Dumping — Dovoz bioetanolu pocházejícího ze Spojených států — Konečné antidumpingové clo — Žaloba na neplatnost — Sdružení — Nedostatek bezprostředního dotčení členů — Nepřípustnost — Celostátní antidumpingové clo — Individuální zacházení — Výběr vzorku — Právo na obhajobu — Zákaz diskriminace — Povinnost náležité péče“

Ve věci T-276/13,

Growth Energy, se sídlem ve Washingtonu, DC (Spojené státy),

Renewable Fuels Association, se sídlem ve Washingtonu,

původně zastoupení P. Vander Schuerenem, advokátem, poté P. Vander Schuerenem a M. Peristerakim, advokáty,

žalobci,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené S. Boelaert, jako zmocněnkyní, původně ve spolupráci s G. Berrischem, advokátem, a B. Byrnem, solicitor, dále R. Bierwagenem a C. Hippem, advokáty,

žalované,

podporované

Evropskou komisí, zastoupenou M. Françou a T. Maxian Ruschem, jako zmocněnci,

a

ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol, zastoupenou O. Prostem a A. Massotem, advokáty,

vedlejší účastníci řízení,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení prováděcího nařízení Rady (EU) č. 157/2013 ze dne 18. února 2013 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz bioethanolu pocházejícího ze Spojených států amerických (Úř. věst. 2013, L 49, s. 10) v rozsahu, v němž se týká žalobců a jejich členů,

* Jednací jazyk: angličtina.

TRIBUNÁL (pátý senát),

ve složení A. Dittrich, předseda, J. Schwarcz a V. Tomljenović (zpravodajka), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Heeren rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném ve dnech 20. a 21. května 2015,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobci Growth Energy a Renewable Fuels Association jsou sdružení, která zastupují americké výrobce bioetanolu, jakož i v případě Growth Energy jiné organizace činné v oblasti biopaliv a v případě Renewable Fuels Association, podporovatele etanolu ve Spojených státech.
- 2 Na základě stížnosti podané sdružením ePURE, Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (Sdružení evropských výrobců obnovitelného etanolu, dále jen „ePure“), zahájila Evropská komise antidumpingové řízení týkající se dovozu bioetanolu pocházejícího ze Spojených států do Evropské unie podle článku 5 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51, dále jen „základní nařízení“).
- 3 Žalobci uvádějí, že během antidumpingového řízení měli postavení zájmových svazů a bylo s nimi po celou dobu šetření zacházeno jako se zúčastněnými stranami.
- 4 Oznamením o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu bioetanolu pocházejícího ze Spojených států amerických (Úř. věst. 2011, C 345, s. 7) Komise sdělila, že z důvodu velkého počtu výrobců vyvážejících do Spojených států, jakož i výrobců z Unie, má v úmyslu přistoupit podle článku 17 základního nařízení k výběru vzorku jak prvních, tak i druhých výrobců.
- 5 Dne 16. ledna 2012 oznámila Komise dopisem společnostem Marquis Energy LLC, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC a Platinum Ethanol LLC (dále jen „výrobci zařazení do vzorku“), které jsou členy žalobců, že byly zařazeny do vzorku výrobců/vývozců ve Spojených státech. Tyto společnosti následně zaslaly Komisi dne 22. února 2012 odpovědi na antidumpingový dotazník a Komise provedla inspekce na místě v areálech těchto společností.
- 6 Dne 26. března 2012 předložili žalobci Komisi písemná vyjádření k zahájení antidumpingového řízení.
- 7 Dne 24. srpna 2012 oznámila Komise žalobcům předběžný informační dokument, v němž vyložila skutkové okolnosti a úvahy, na jejichž základě se rozhodla zahájit šetření, aniž uložila prozatímní opatření (dále jen „dokument obsahující předběžné informace“). V bodech 45 až 47 uvedeného dokumentu mimo jiné shledala, že v tomto stadiu nelze posoudit, zda se vývoz bioetanolu ze Spojených států uskutečnil za dumpingové ceny, neboť výrobci zařazení do vzorku nerozlišovali mezi prodejem na domácí trh a vývozem a uskutečňovali veškeré své prodeje přes obchodníky/výrobce směsí se sídlem ve Spojených státech, kteří nejsou ve spojení a kteří poté smíchali bioetanol s benzínem a znovu jej prodávali. Výrobci zařazení do vzorku tudíž neměli představu o místě určení výrobku a jeho vývozní ceně. Komise se tedy rozhodla zahájit šetření a rozšířit jej i na obchodníky/výrobce směsí, aby získala údaje o vývozních cenách a aby si udělala celkový obrázek o trhu s bioetanelem (bod 50 uvedeného dokumentu).

- 8 Dne 11. září 2012 se na základě žádosti žalobců a společností Plymouth Energy Company a POET konalo jednání před úředníkem Komise pro slyšení.
- 9 Dne 24. září 2012 předložili žalobci svá vyjádření k dokumentu obsahujícímu předběžné informace.
- 10 Dne 6. prosince 2012 zaslala Komise žalobcům dokument obsahující konečné informace, v němž na základě údajů nezávislých obchodníků/výrobců směsí zkoumala existenci dumpingu, který by způsobil podstatou újmu výrobnímu odvětví Unie (dále jen „dokument obsahující konečné informace“). Uvažovala tedy o uložení konečných opatření v celostátní sazbě 9,6 % na období tří let.
- 11 Žalobci předložili své vyjádření k tomuto dokumentu dne 17. prosince 2012.
- 12 Dopisem ze dne 21. prosince 2012 Komise oznámila další dokument obsahující informace, v němž v podstatě zamýšlela prodloužit dobu platnosti konečného antidumpingového opatření ze tří na pět let a kromě toho vyzvala žalobce, aby nejpozději do 2. ledna 2013 předložili písemné vyjádření k této změně i k dokumentu obsahujícímu konečné informace.
- 13 Dne 2. ledna 2013 předložili žalobci k tomuto dokumentu své vyjádření.
- 14 Dopisem ze dne 30. ledna 2013 odpověděla Komise na vyjádření žalobců k dokumentu obsahujícímu konečné informace.
- 15 Dne 18. února 2013 přijala Rada Evropské unie prováděcí nařízení (EU) č. 157/2013 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz bioethanolu pocházejícího ze Spojených států amerických (Úř. věst. 2013, L 49, s. 10, dále jen „napadené nařízení“), kterým zavedla antidumpingové clo na bioetanol, označovaný „palivo etanol“, tj. etylalkohol vyráběný ze zemědělských produktů, denaturovaný či nedenaturovaný, s výjimkou produktů s obsahem vody převyšujícím 0,3 % (m/m), měřeno v souladu s normou EN 15376, avšak včetně etylalkoholu vyráběného ze zemědělských produktů ve směsi s benzinem o obsahu etylalkoholu převyšujícím 10 % (v/v), pocházející z USA, v současnosti kódů KN ex 2207 10 00, ex 2207 20 00, ex 2208 90 99, ex 2710 12 21, ex 2710 12 25, ex 2710 12 31, ex 2710 12 41, ex 2710 12 45, ex 2710 12 49, ex 2710 12 51, ex 2710 12 59, ex 2710 12 70, ex 2710 12 90, ex 3814 00 10, ex 3814 00 90, ex 3820 00 00 a ex 3824 90 97 (kódy TARIC 2207100012, 2207200012, 2208909912, 2710122111, 2710122592, 2710123111, 2710124111, 2710124511, 2710124911, 2710125111, 2710125911, 2710127011, 2710129011, 3814001011, 3814009071, 3820000011 a 3824909767), v celostátní sazbě 9,5 %, stanovené jako paušální částka ve výši 62,30 eura/t netto, které se uplatní na hmotnostní podíl celkového obsahu bioethanolu za období pěti let.
- 16 Pokud jde o výběr vzorku vývozců/výrobců ve Spojených státech, shledala Rada v bodech 12 až 16 odůvodnění napadeného nařízení, že šetření prokázalo, že žádný z výrobců zařazených do vzorku, uvedených výše v bodě 5, nevyvezl bioetanol na trh Unie. Ve skutečnosti jej prodávali obchodníkům/výrobcům směsí na domácím trhu, kteří nejsou ve spojení, a ti jej poté smíchali s benzinem a znovu prodávali, a to jak na domácím trhu, tak na vývoz, zejména do Unie. Tito výrobci si nezbytně nebyli vědomi toho, zda byla jejich výroba určena pro trh Unie, a neměli představu o prodejních cenách účtovaných obchodníky/výrobcem směsí. To znamená, že výrobci bioethanolu v USA nejsou vývozci dotčeného výrobku do Unie. Skutečnými vývozci jsou obchodníci/výrobci směsí. V zájmu dokončení dumpingového šetření Rada vycházela z údajů dvou obchodníků/výrobců směsí, kteří souhlasili se spoluprací na šetření.
- 17 Pokud jde o konstatování dumpingu, vysvětlila Rada v bodech 62 až 64 odůvodnění napadeného nařízení, že považovala za vhodné stanovit celostátní dumpingové rozpětí. Třebaže někteří výrobci tvrdili, že bylo možné identifikovat a sledovat jejich výrobky prodané hospodářským subjektům v USA za účelem vývozu, nedokázali najít vazbu mezi jejich prodejem na trhu USA a vývozem uskutečňovaným jinými hospodářskými subjekty do Unie a neměli ani představu o úrovni vývozních

cen do Unie. Podle Rady není vzhledem ke struktuře odvětví bioetanolu a způsobu výroby a prodeje dotčeného výrobku na trhu USA a způsobu jeho vývozu do Unie proveditelné stanovit individuální dumpingová rozpětí pro výrobce v USA.

- 18 Dopisem ze dne 20. února 2013 Komise odpověděla na vyjádření žalobců a společnosti Plymouth Energy Company k dokumentu obsahujícímu další informace.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 19 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 15. května 2013, doplněným dopisem ze dne 17. května 2013, podali žalobci projednávanou žalobu.

1. K návrhu na spojení s věcí T-277/13, Marquis Energy v. Rada

- 20 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 18. června 2013 požádali žalobci o spojení projednávané věci s věcí T-277/13, Marquis Energy v. Rada. Rada požádala ve svém vyjádření Tribunál, aby přerušil jednání o případném spojení těchto dvou věcí až do ukončení písemné části řízení a než budou přezkoumány argumenty účastníků řízení týkající se přípustnosti.

- 21 Dne 31. července 2013 rozhodl předseda pátého senátu Tribunálu, že projednávanou věc nespojí s věcí T-277/13, Marquis Energy v. Rada.

2. K vedlejšímu účastenství

- 22 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 16. července 2013 požádala Komise o vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Rady. Žalobci a Rada neměli proti tomuto vedlejšímu účastenství námitek.

- 23 Podáním došlým dne 20. září 2013 požádalo sdružení ePure o vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Rady. Žalobci a Rada neměli proti tomuto vedlejšímu účastenství námitek.

- 24 Usneseními ze dne 4. února 2014 vyhověl předseda pátého senátu Tribunálu návrhům na povolení vedlejšího účastenství.

- 25 Dne 18. dubna 2014 předložily Komise a sdružení ePure spisy vedlejších účastníků řízení.

3. K organizačním procesním opatřením a k ústní části řízení

- 26 Na návrh soudkyně zpravodajky Tribunál rozhodl o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 svého jednacího řádu ze dne 2. května 1991 položil Radě a žalobcům písemné otázky. Účastníci řízení na písemné dotazy odpověděli ve stanovené lhůtě.

- 27 Rada nicméně informovala Tribunál dopisem ze dne 29. dubna 2015, že má za to, že určité informace nezbytné pro odpověď na uvedené otázky jsou důvěrné a vyzvala Tribunál, aby přijal důkazní opatření, aby mohla „předložit tyto dokumenty“, a požádala o důvěrné zacházení s nimi.

- 28 Dopisem ze dne 19. května 2015 podali žalobci k Tribunálu tři žádosti, spočívající zaprvé v přijetí důkazních opatření a nařizující Radě poskytnout uvedené dokumenty, zadruhé vyjmout část i) 1 z odpovědi Rady na písemné otázky Tribunálu nebo alternativně umožnit jim poskytnout písemné vyjádření a zatřetí umožnit jim poskytnout písemná vyjádření za účelem opravy faktických chyb, kterých se dopustila Rada v odpovědi.

- 29 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání, které proběhlo ve dnech 20. a 21. května 2015. Během jednání se žalobci částečně vzdali svého návrhu ze dne 19. května 2015 zpětvzetím zejména druhého a třetího návrhu uvedeného v bodě 28 výše, což Tribunál zaznamenal do protokolu z jednání.
- 30 Na konci jednání předseda pátého senátu Tribunálu odložil uzavření ústní části řízení na pozdější datum.
- 31 Vzhledem k tomu, že Tribunál nepovažoval za nutné nařídít výše uvedené důkazní opatření, byli účastníci řízení informováni dopisem ze dne 9. prosince 2015, že ústní část řízení byla ukončena k témuž datu.

4. K návrhům na důvěrné zacházení

- 32 Podáním došlým dne 22. listopadu 2013 se žalobci domáhali ve vztahu ke sdružení ePure důvěrného zacházení s určitými podklady přiloženými k návrhu, s částí jejich repliky, jakož i s některými podklady přiloženými k replice.
- 33 Podáním došlým dne 15. května 2015 se žalobci domáhali ve vztahu ke sdružení ePure důvěrného zacházení s určitými částmi odpovědi Rady na otázky Tribunálu v rámci organizačních procesních opatření.
- 34 Sdružení ePure obdrželo pouze nedůvěrná znění uvedených dokumentů a nevzneslo žádnou námitku proti žádostem o důvěrné zacházení, které se jí týkaly.

5. K návrhovým žádáním účastníků řízení

- 35 Ve svém návrhu pozměněném dopisem ze dne 17. května 2013 žalobci navrhují, aby Tribunál:
- zrušil napadené nařízení v rozsahu, v němž se týká jich a jejich členů;
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení;
- 36 Rada navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl žalobu jako nepřípustnou;
 - podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.
- 37 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- odmítl žalobu jako nepřípustnou;
 - podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
 - uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.
- 38 Sdružení ePure navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobní důvody vznesené žalobci;

— uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 39 Na podporu své žaloby uplatňují žalobci deset žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází z porušení čl. 2 odst. 8, čl. 9 odst. 5 a čl. 18 odst. 1, 3 a 4 základního nařízení, z porušení zásad právní jistoty, zásady ochrany legitimního očekávání a řádné správy, jakož i ze zjevně nesprávného posouzení. Druhý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a z porušení čl. 2 odst. 10 základního nařízení. Třetí žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení zásady zákazu diskriminace, jakož i čl. 3 odst. 2 základního nařízení. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení čl. 3 odst. 2 základního nařízení a ze zjevně nesprávného posouzení. Pátý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 1 odst. 4, čl. 3 odst. 1 až 3 a 5 až 7 a čl. 4 odst. 1 základního nařízení. Šestý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 3 odst. 1 základního nařízení. Sedmý žalobní důvod vychází ze zjevně nesprávného posouzení příčinné souvislosti. Osmý žalobní důvod vychází z porušení čl. 9 odst. 2 základního nařízení a zásady proporcionality. Devátý žalobní důvod vychází z porušení čl. 5 odst. 2 a 3 základního nařízení a zásad řádné správy a zákazu diskriminace. Konečně desátý žalobní důvod vychází z porušení čl. 6 odst. 7, čl. 19 odst. 1 a 2, čl. 20 odst. 2, 4 a 5 základního nařízení, práva na obhajobu a zásad zákazu diskriminace a řádné správy, jakož i z nedostatečného odůvodnění.
- 40 V této souvislosti je nutno podotknout, že žalobci ve svých písemnostech uvádějí soubor argumentů, které – přestože jsou zaměřeny na prokázání protiprávnosti napadeného nařízení – odkazují nicméně na porušení práva „Komisí“. Například první až pátý, sedmý a devátý důvod, tak jak byly shrnuty v bodě 5 žaloby, vycházejí z konstatování různých porušení základního nařízení, kterých se dopustila „Komise“. V tomto ohledu je třeba shledat, že odkaz na porušení vyplývající z napadeného nařízení, kterých se dopustila spíše „Komise“ než „Rada“, představuje typografickou chybu v písemnostech žalobců. Z písemností žalobců totiž jednoznačně vyplývá, že cílem jejich argumentace je zrušení napadeného nařízení z důvodu porušení, kterých se dopustila Rada. Dále je nutno uvést, že odpověď Rady a Komise na tyto argumenty ukazuje, že se domnívaly, že žalobci ve skutečnosti odkazovali na porušení, kterých se dopustila Rada. Za těchto okolností je třeba tyto argumenty žalobců zkoumat ve výše uvedeném smyslu, tedy tak, jak byly chápány i Radou a Komisí.
- 41 Rada podporovaná Komisí a sdružením ePure, tvrdí, aniž formálně vznáší námitku nepřijatelnosti podle čl. 130 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu, že žaloba je nepřijatelná. Rada má za to, že žalobci nemají aktivní legitimaci, ať již jako zástupci svých členů nebo osobně, neboť podle jejího názoru nejsou splněny podmínky stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU. Kromě toho Komise uvedla, že žalobci nemají právní zájem na podání žaloby.

1. K přijatelnosti

- 42 Vzhledem k tomu, že žalobci jsou sdružení zastupující zájmy amerického odvětví bioetanolu, je nejprve nutné zkoumat otázku, zda taková sdružení mohou uplatňovat v projednávaném případě právo podat žalobu, než bude dále zkoumáno, zda mají individuální aktivní legitimaci a zda jsou rovněž aktivně legitimováni k jednání za některé své členy. Na závěr je nutno zkoumat aktivní legitimaci žalobců v projednávaném případě.

K aktivní legitimaci takových sdružení, jako jsou žalobci

- 43 Rada má za to, že žalobci jakožto sdružení zastupující zájmy svých členů se mohou domáhat zrušení napadeného nařízení pouze v rozsahu, v němž se dotýká jejich členů, kteří jsou osobně dotčeni. Je rovněž třeba uvést, že kromě případu společnosti Marquis Energy, která se rozhodla napadnout napadené nařízení osobně (ve věci T-277/13, Marquis Energy v. Rada), se napadené nařízení stalo vůči

členům žalobců konečným. V tomto ohledu tvrdí, že projednávaná žaloba, podaná sdružením, nemůže mít za následek – v případě, že je přípustná a opodstatněná – zpochybnění konečné povahy napadeného nařízení, neboť jinak by byla porušena zásada právní jistoty zakotvená v unijním právu.

- 44 Žalobci zpochybňují argumentaci Rady tvrzením, že zbavuje sdružení jejich práva podat žalobu k Tribunálu. Žaloba na neplatnost podaná sdružením – je-li přípustná – by naopak měla mít účinky ve vztahu ke všem členům sdružení, kteří v něm byli v okamžiku podání žaloby legálně zapsáni.
- 45 Z judikatury vyplývá, že žaloba na neplatnost podaná sdružením pověřeným ochranou kolektivních zájmů svých členů může být přípustná pouze ve třech typech situací, a to zaprvé uznal-li to výslovně právní předpis (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 10. prosince 2004, EFfCI v. Parlament a Rada, T-196/03, Sb. rozh., EU:T:2004:355, bod 42), zadruhé jsou-li podniky, které zastupuje, nebo některé z nich jednotlivě aktivně legitimovány k podání žaloby nebo zatřetí může-li toto sdružení uplatnit vlastní zájem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. června 2006, Belgie a Forum 187 v. Komise, C-182/03 a C-217/03, Sb. rozh., EU:C:2006:416, bod 56 a citovaná judikatura, a usnesení ze dne 24. června 2014, PPG a SNF v. ECHA, T-1/10 RENV, EU:T:2014:616, bod 30).
- 46 Je tedy třeba určit, zda se žalobci v projednávaném případě dovolávají jednoho nebo několika z těchto tří předpokladů.
- 47 Pokud jde zaprvé o první předpoklad, podle kterého je žaloba podaná sdružením přípustná, uznal-li to výslovně právní předpis, je třeba na jedné straně uvést, že žalobci neuvádějí žádné zákonné ustanovení, které jim svěřuje zvláštní právo podat žalobu, a na druhé straně žádná skutečnost vyplývající ze spisu předloženého Tribunálu neumožňuje dospět k závěru existence právního předpisu, kterého by se žalobci mohli v tomto ohledu dovolávat.
- 48 Tato žaloba tudíž nemůže být prohlášena za přípustnou z důvodu, že zvláštní právní předpis přiznává žalobcům právo podat žalobu.
- 49 Pokud jde zadruhé o druhý předpoklad, podle kterého je žaloba podaná sdružením přípustná, jestliže jsou podniky, které zastupuje, nebo některé z nich, jednotlivě aktivně legitimovány k podání žaloby, je třeba konstatovat, že žalobci v podstatě tvrdí, že jsou aktivně legitimováni proto, že někteří z jejich členů jsou „dovozci bioetanolu pocházejícího ze Spojených států do Unie“.
- 50 Pokud jde o členy žalobců, je tedy nutno zkoumat, zda mají čtyři následující kategorie hospodářských subjektů aktivní legitimaci k podání žaloby:
- Společnost Marquis Energy, americký výrobce bioetanolu zařazený do vzorku, který podal vlastní žalobu proti napadenému nařízení ve věci T-277/13, Marquis Energy v. Rada;
 - čtyři američtí výrobci bioetanolu zařazení do vzorku, kromě společnosti Marquis Energy, kteří byli uvedeni v bodě 36 odůvodnění napadeného nařízení (dále jen „čtyři výrobci zařazení do vzorku“), tedy společnosti Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET a Platinum Ethanol, přičemž každá z nich je členem nejméně jednoho žalobce. Tyto čtyři výrobci jsou totiž členy prvního žalobce – Growth Energy – a společnosti Patriot Renewable Fuels, jakož i Plymouth Energy Company jsou rovněž členy druhého žalobce – Renewable Fuels Association;
 - obchodníci/výrobci směsí bioetanolu Murex a CHS;
 - všichni ostatní členové žalobců.
- 51 V tomto ohledu je nutno zaprvé uvést, že je třeba vyloučit, že první žaloba může být přípustná pro první z uvedených důvodů, tedy že žalobci zastupovali společnost Marquis Energy. Podle judikatury totiž sdružení jednající jako zástupce svých členů může podat žalobu na neplatnost rozhodnutí, jestliže

tito sami žalobu nepodali, přestože tak učinit mohli (viz usnesení ze dne 29. března 2012, Asociación Española de Banca v. Komise, T-236/10, Sb. rozh., EU:T:2012:176, body 23 a 24 a citovaná judikatura). Z této judikatury tedy vyplývá, že v projednávaném případě v rozsahu, v němž společnost Marquis Energy podala ve věci T-277/13, Marquis Energy v. Rada, proti napadenému nařízení vlastní žalobu k Tribunálu, je tato žaloba podaná žalobci v rozsahu, v němž se dovolávají zastupování společnosti Marquis Energy, každopádně nepřijatelná. Tento závěr naopak nemá žádné důsledky pro nutnost zkoumat otázku, zda je žaloba žalobců přípustná v rozsahu, v němž zastupují i jiné členy.

- 52 Zadruhé, pokud jde o členy žalobců, kteří jsou obchodníci/výrobci směsí a zároveň vývozci bioetanolu, je třeba uvést, že žalobci na jednání přednesli argument, podle něhož jsou dva z jejich „přidružených“ členů, společnosti Murex a CHS, obchodníci/výrobci směsí, kteří jsou vývozci bioetanolu. Společnost Murex je „přidružený člen“ sdružení Growth Energy a CHS je „přidružený člen“ sdružení Renewable Fuels Association. Z tohoto důvodu se žalobci domnívají, že jsou v důsledku toho aktivně legitimováni jakožto jejich zástupci. Navíc žalobci podotkli, že tito vývozci byli zahrnuti ve formulářích týkajících se výběru vzorku.
- 53 Není sporu o tom, že CHS je „přidružený“ člen sdružení Renewable Fuels Association. Jak přitom na jednání správně uvedla Komise, čl. IV odst. 4 písm. b) stanov Renewable Fuels Association uvádí, že „přidružený“ člen tohoto sdružení má právo účastnit se schůzek členů, ale naopak nemá hlasovací právo, jak bylo zaznamenáno do protokolu z jednání.
- 54 Pokud jde o společnost Murex, je nesporné, že tato společnost je „přidruženým“ členem sdružení Growth Energy. Jak přitom na jednání správně uvedla Komise, čtvrtý článek „articles of incorporation“ (stanovy) sdružení Growth Energy stanoví kategorie členů s hlasovacími právy a bez nich, jak bylo zaznamenáno do protokolu z jednání. Konkrétněji podle čl. II oddílu 2.01 písm. c) „Second Amended and Restated Bylaws“ (druhé doplněné a změněné stanovy) sdružení Growth Energy nemá „přidružený“ člen tohoto sdružení hlasovací právo.
- 55 Bez hlasovacího práva přitom společnosti CHS a Murex nemají možnost dovolávat se svých zájmů v rámci jejich případného zastoupení dotčeným sdružením. Za těchto podmínek a při absenci jiných skutečností, které mohou prokázat, že „přidružený“ člen měl takovou možnost prosazovat své zájmy, je třeba dospět k závěru, že v projednávaném případě nemá sdružení Renewable Fuels Association aktivní legitimaci v rozsahu, v němž uplatňuje, že zastupuje společnost CHS a sdružení Growth Energy není aktivně legitimováno v rozsahu, v němž uplatňuje, že zastupuje společnost Murex.
- 56 Z úvah uvedených výše v bodech 51 až 55 vyplývá, že i když je třeba vyloučit, že tato žaloba je přípustná v rozsahu, v němž žalobci namítají skutečnost, že zastupují společnost Marquis Energy, jakož i společnosti CHS nebo Murex, je naproti tomu třeba zkoumat, zda je jejich žaloba přípustná v rozsahu, v němž namítají skutečnost, že zastupují zaprvé čtyři výrobce zařazené do vzorku kromě skupiny Marquis Energy a zadruhé všechny ostatní členy kromě čtyř výrobců zařazených do vzorku, společnosti Marquis Energy nebo obchodníků/výrobců směsí CHS a Murex.
- 57 Zatřetí je rovněž třeba odmítnout argument žalobců, že žaloba na neplatnost podaná sdružením, pokud je přípustná, musí mít účinky ve vztahu ke všem členům sdružení, kteří v něm byli v okamžiku podání žaloby legálně registrováni.
- 58 V tomto ohledu je nutno připomenout, že ačkoli je pravda, že s ohledem na kritéria čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU mají nařízení ukládající antidumpingová cla ve skutečnosti ze své povahy a působnosti normativní povahu, neboť se vztahují obecně na dotčené hospodářské subjekty, není vyloučeno, aby určité hospodářské subjekty měly aktivní legitimaci jednat proti jejich určitým ustanovením (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. února 1984, Allied Corporation a další v. Komise, 239/82 a 275/82, Recueil, EU:C:1984:68, bod 11, a ze dne 20. března 1985, Timex v. Rada a Komise, 264/82, Recueil, EU:C:1985:119, bod 12).

- 59 Podle judikatury přitom platí, že pokud nařízení ukládající antidumpingové clo ukládá různá cla řadě společností, má daná společnost právo podat žalobu pouze proti těm ustanovením, která jí ukládají konkrétní antidumpingové clo a stanoví jeho výši, a nikoli proti těm ustanovením, která ukládají antidumpingová cla ostatním společnostem, takže žaloba podaná touto společností je přípustná pouze v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení těch ustanovení nařízení, která se dotýkají výhradně jí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. února 2001, *Nachi Europe*, C-239/99, Recueil, EU:C:2001:101, bod 22 a citovaná judikatura).
- 60 Z bodu 29 rozsudku ze dne 21. března 2012, *Fiskeri og Havbruksnæringens Landsforening a další v. Rada* (T-115/06, EU:T:2012:136) vyplývá, že žalobci v tomto ohledu namítají ve spojení s body 27 a 28 téhož rozsudku, že účinky zrušení mohou nastat pouze vůči všem členům sdružení v rozsahu, v němž byly žaloby uvedených členů přípustné.
- 61 Pokud by tomu totiž tak nebylo, mohlo by profesní sdružení namítat aktivní legitimaci určitých svých členů za účelem zrušení nařízení ve prospěch všech svých členů včetně členů, kteří individuálně nesplňují podmínky stanovené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU. To by vedlo k obcházení pravidel týkajících se podmínek přípustnosti žalob, které mohou být podány proti nařízením ukládajícím antidumpingová cla.
- 62 V projednávaném případě tedy mohou žalobci žádat o zrušení napadeného nařízení ve prospěch svých členů pouze v rozsahu, v němž se toto nařízení týká jejich členů, kteří mají sami aktivní legitimaci k podání žaloby na zrušení napadeného nařízení podle čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU.
- 63 Začtvrté, pokud jde o třetí předpoklad, podle kterého je žaloba sdružení přípustná, může-li sdružení uplatnit vlastní zájem, mají žalobci za to, že jsou oprávněni podat návrh na přezkum samostatně jakožto sdružení zastupující hlavní výrobce etanolu, a připomínají, že byli stranami zúčastněnými na správním antidumpingovém řízení. V tomto ohledu je tedy třeba zkoumat, zda žalobci mají v projednávaném případě vlastní zájem jakožto sdružení, které se účastnilo antidumpingového řízení (viz dále, body 75 až 87).

K aktivní legitimaci žalobců

- 64 Je třeba připomenout, že čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU stanoví tři předpoklady, za nichž může jakákoli fyzická osoba podat žalobu na neplatnost. Za podmínek stanovených v prvním a druhém pododstavci tohoto článku může zaprvé podat žalobu proti aktům, které jsou jí určeny. Zadruhé může podat žalobu proti aktům, které se jí bezprostředně a osobně dotýkají, jakož i zatřetí proti nařizovacím aktům, které se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření.
- 65 Je třeba podotknout, že kritérium bezprostředního dotčení je totožné v prvním a třetím případě uvedeném v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU (usnesení ze dne 13. března 2015, *European Coalition to End Animal Experiments v. ECHA*, T-673/13, Sb. rozh., EU:T:2015:167, bod 67).
- 66 V projednávaném případě je nesporné, že žalobcům není napadené nařízení určeno. Je však nutno zkoumat otázku, zda žalobci mohou podat žalobu na neplatnost napadeného nařízení podle druhého nebo třetího předpokladu uvedeného v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, zaprvé jednají-li samostatně nebo zadruhé jednají-li jako zástupci jedné z kategorií hospodářských subjektů, kteří jsou jejich členy.
- 67 Pokud jde o pojem „bezprostřední dotčení“, stanovený v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU, je třeba konstatovat, že vyžaduje splnění dvou kumulativních kritérií, a sice že akt, jehož zrušení se žalobci domáhají, má bezprostřední účinky na jejich právní postavení a že tento akt neponechává jeho adresátům pověřeným jeho provedením žádnou volnost uvážení, jeho provedení je čistě automatické povahy a vyplývá výlučně z unijní právní úpravy, aniž je třeba použít další zprostředkující předpisy

(usnesení ze dne 24. září 2009, *Município de Gondomar v. Komise*, C-501/08 P, EU:C:2009:580, bod 25, a rozsudek ze dne 13. října 2011, *Deutsche Post a Německo v. Komise*, C-463/10-P a C-475/10 P, Sb. rozh., EU:C:2011:656, bod 66).

- 68 Zadruhé, pokud jde o osobní dotčení žalobců, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury mohou jiné subjekty než adresáti rozhodnutí tvrdit, že jsou osobně dotčeny pouze tehdy, když je toto rozhodnutí zasahuje z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát takového rozhodnutí (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. července 1963, *Plaumann v. Komise*, 25/62, Recueil, s. 17, 223, a ze dne 13. prosince 2005, *Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, C-78/03 P, Sb. rozh. s. I-761, bod 33).
- 69 Pokud jde o oblast ochrany před dumpingem, vyplývá zprv z ustálené judikatury, že akty týkající se ukládání antidumpingových cel se mohou bezprostředně a osobně dotýkat těch výrobních a vývozních podniků, které mohou prokázat, že byly identifikovány v aktech Komise nebo Rady nebo dotčeny přípravnými šetřeními (rozsudky *Allied Corporation a další v. Komise*, bod 58 výše, EU:C:1984:68, bod 12, a ze dne 23. května 1985, *Allied Corporation a další v. Rada*, 53/83, Recueil, EU:C:1985:227, bod 4).
- 70 Zadruhé dovozci dotčeného výrobku, jejichž ceny dalších prodejů byly vzaty v úvahu pro výpočet vývozních cen, a tedy jsou dotčeni závěry ohledně existence dumpingu, jsou bezprostředně a osobně dotčeni nařízeními ukládajícími antidumpingová cla (rozsudky ze dne 14. března 1990, *Nashua Corporation a další v. Komise a Rada*, C-133/87 a C-150/87, Recueil, EU:C:1990:115, bod 15, a *Gestetner Holdings v. Rada a Komise*, C-156/87, Recueil, EU:C:1990:116, bod 18). Totéž se týká dovozců ve spojení s vývozci ze třetích zemí, jejichž výrobky jsou zatíženy antidumpingovým clem, zejména v případě, kdy byla vývozní cena vypočtena na základě cen dalšího prodeje na trhu Unie uplatňovaných těmito dovozci a kdy bylo vlastní antidumpingové clo vypočteno na základě těchto cen dalšího prodeje (viz rozsudek *Neotype Techmashexport v. Komise a Rada*, C-305/86 a C-160/87, Recueil, EU:C:1990:295, body 19 a 20).
- 71 Zatřetí Soudní dvůr rozhodl, že výrobce původního zařízení je bezprostředně a osobně dotčen ustanoveními nařízení týkajícími se dumpingu výrobce, u kterého nakoupil výrobky z důvodu zvláštností jeho obchodních vztahů s tímto výrobcem, aniž je nutno tohoto výrobce původního zařízení kvalifikovat jako dovozce nebo vývozce. Soudní dvůr měl totiž za to, že Rada za účelem zohlednění těchto zvláštností stanovila určité ziskové rozpětí v rámci zjištění běžné hodnoty, která byla následně zohledněna při výpočtu dumpingového rozpětí, na jehož základě bylo stanoveno antidumpingové clo, takže výrobce původního zařízení byl dotčen závěry ohledně existence dotčeného dumpingu (v tomto smyslu viz rozsudky *Nashua Corporation a další v. Komise a Rada*, bod 70 výše, EU:C:1990:115, body 17 až 20, a *Gestetner Holdings v. Rada a Komise*, bod 70 výše, EU:C:1990:116, body 20 až 23).
- 72 Začtvrté podle judikatury platí, že unijní výrobce má aktivní legitimaci proto, že nařízení ukládající antidumpingové clo bylo založeno na individuální situaci tohoto výrobce, který byl hlavním výrobcem dotčeného výrobku v Unii. Soudní dvůr k tomuto zjištění dospěl na základě toho, že výtky uvedené tímto výrobcem vyvolaly podnět, který vedl k zahájení šetření, že jeho připomínky byly vyslechnuty během tohoto řízení, jehož průběh byl do značné míry těmito připomínkami určen, a že antidumpingové clo bylo stanoveno v závislosti na důsledcích, které měl zjištěný dumping pro tohoto výrobce (v tomto smyslu viz rozsudek *Timex v. Rada a Komise*, bod 58 výše, EU:C:1985:119, body 14 a 15).
- 73 Zapáté Soudní dvůr rovněž rozhodl, že přiznání práva podat žalobu na neplatnost antidumpingového nařízení některým kategoriím hospodářských subjektů nemůže bránit tomu, aby mohly být i jiné subjekty jednotlivě dotčeny takovým nařízením z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní a charakterizují je ve vztahu k ostatním osobám. Prohlásil tedy za přípustnou žalobu podanou

žalobkyní v uvedené věci z důvodu, že byla nejvýznamnějším dovozcem výrobku, který byl předmětem antidumpingového opatření, konečným spotřebitelem tohoto výrobku a že její hospodářské činnosti závisely v široké míře na těchto dovozech a byly výrazně dotčeny sporným nařízením (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. května 1991, *Extramet Industrie v. Rada*, C-358/89, *Recueil*, EU:C:1991:214, body 16 až 18).

74 Aktivní legitimaci žalobců v projednávaném případě je třeba zkoumat ve světle těchto úvah.

K aktivní legitimaci jednotlivých žalobců

75 Žalobci tvrdí, že jsou sdruženími, jejichž členové jsou největší američtí výrobci etanolu, kteří se aktivně účastnili správního řízení, které vedlo k přijetí napadeného nařízení. Jejich cílem je chránit americké výrobní odvětví etanolu. Vzhledem k tomu, že přijetí napadeného nařízení představuje pro žalobce závažný problém a že byli uznáni zúčastněnými stranami celého antidumpingového řízení, musejí být aktivně legitimováni k podání této žaloby samostatně svým jménem.

76 Rada podporovaná Komisí namítá, že žalobcům nestačí tvrdit, že zastupují americké výrobní odvětví bioetanolu jako celek nebo že prosazují jeho zájmy či spolupracovali s Komisí při šetření, v němž zastupovali zájmy svých členů za účelem aktivní legitimace v řízení před Tribunálem. Tvrdí, že neexistují zvláštní okolnosti, které by individualizovaly žalobce.

77 Je tedy třeba zkoumat, zda se napadené nařízení v projednávaném případě bezprostředně a osobně dotýká jednotlivých žalobců v tom smyslu, že mění jejich právní postavení ve smyslu judikatury uvedené výše v bodě 67.

78 Úvodem je třeba uvést, že je nesporné, že napadené nařízení ukládá jednotné antidumpingové clo na všechny dovozy bioetanolu v jeho čisté podobě, tedy ethylalkoholu vyráběného ze zemědělských produktů ve směsi s benzinem o obsahu ethylalkoholu převyšujícím 10 % (v/v), na úrovni dodávajícího státu, tedy Spojených států. Kromě toho není zpochybňováno, že ačkoli jsou žalobci sdruženími, u nichž je nesporné, že zastupují zájmy výrobního odvětví bioetanolu a účastnili se antidumpingového řízení, nejsou nicméně povinni vykonávat uvedené právo samostatně.

79 Je tudíž nutno konstatovat, že napadené nařízení nemění v rozsahu, v němž ukládá antidumpingové clo pouze na výrobky členů žalobců, jejich právní postavení. Uložení antidumpingových cel v napadeném nařízení na výrobky členů žalobců totiž nezměnilo práva ve prospěch jednotlivých žalobců či povinnosti, které jim přísluší.

80 Ačkoli skutečnost, že žalobci byli účastníky antidumpingového řízení, nemá vliv na konstatování, že uložení dumpingového cla na výrobky jejich členů jim nepřiznává žádné právo a neukládá žádnou povinnost, je třeba podotknout, že žalobci uplatňují v desátém žalobním důvodu argument, že mají jakožto zúčastněné strany antidumpingového řízení vlastní zájem na zrušení napadeného nařízení z toho důvodu, že byla porušena jejich procesní práva, a to práva vyplývající z čl. 6 odst. 7, čl. 19 odst. 1 a 2 a z čl. 20 odst. 2, 4 a 5 základního nařízení.

81 Z judikatury vyplývá, že skutečnost, že se určitá osoba jakýmkoli způsobem účastní řízení, jež vede k přijetí unijního aktu, může tuto osobu individualizovat ve vztahu k dotčenému aktu jen tehdy, když jí použitelná unijní právní úprava poskytuje určité procesní záruky (viz obdobně rozsudky ze dne 4. října 1983, *Fediol v. Komise*, 191/82, *Recueil*, EU:C:1983:259, bod 31, a ze dne 17. ledna 2002, *Rica Foods v. Komise*, T-47/00, *Recueil*, EU:T:2002:7, bod 55).

82 Je tedy třeba zkoumat, zda ustanovení základního nařízení, uvedená výše v bodě 80, poskytují procesní záruky osobám, které se podílely na řízení o uložení antidumpingového cla, jak tvrdí žalobci.

- 83 Článek 6 odst. 7 základního nařízení přiznává takovým zájmovým svazům, jako jsou žalobci, kteří se přihlásí podle čl. 5 odst. 10, právo nahlédnout na základě písemné žádosti do všech informací, které předal Komisi některý účastník šetření, s výjimkou interních dokumentů orgánů Unie nebo členských států, pokud mají tyto informace význam pro uplatnění jejich věci, nejsou důvěrné ve smyslu článku 19 a jsou používány při šetření. Navíc jim náleží právo vyjádřit se k těmto informacím a k jejich stanoviskům se přihlédně, pokud jsou v odpovědi řádně doložena.
- 84 Článek 20 odst. 2, 4 a 5 téhož nařízení ostatně přiznává zájmovým svazům právo požádat o konečné informace o nejdůležitějších skutečnostech a úvahách, na jejichž základě je zamýšleno doporučit přijetí konečných opatření nebo zastavení šetření nebo řízení bez přijetí opatření. Mají právo vyjádřit se ke konečným informacím ve lhůtě nejméně deseti dnů. V projednávaném případě je nesporné, že žalobci měli přístup k nedůvěrnému vyšetřovacímu spisu a obdrželi konečné informace podle čl. 20 odst. 2 základního nařízení, jakož i další informace ze dne 21. prosince 2012.
- 85 V rozsahu, v němž žalobci zakládají svou žalobu na ochraně procesních záruk, které jim poskytují čl. 6 odst. 7, čl. 19 odst. 1 a 2 a čl. 20 odst. 2, 4 a 5 základního nařízení, je tudíž třeba konstatovat, že tato žaloba je přípustná v rozsahu, v němž se týká žalobců jednajících samostatně.
- 86 V této souvislosti žalobci zdůrazňují, že jsou aktivně legitimováni, neboť se účastnili antidumpingového řízení jakožto zastupující sdružení, která byla prostředníkem mezi Komisí a „americkým výrobním odvětvím bioetanolu jako celku“. V tomto ohledu se dovolávají rozsudku ze dne 24. března 1993, CIRFS a další v. Komise (C-313/90, Recueil, EU:C:1993:111, body 28 až 30), v němž Soudní dvůr uznal, že postavení sdružení jakožto vyjednavče je ovlivněno dotčeným rozhodnutím. Je nicméně třeba konstatovat, že postavení žalobců jakožto zájmových svazů podle základního nařízení není srovnatelné s postavením vyjednavče jednajícího formálně jménem svých členů. Kromě toho je třeba podotknout, že uvedený rozsudek se týká návrhu podaného sdružením, směřujícího ke zrušení rozhodnutí přijatého v oblasti státních podpor, tedy odmítnutí Komise zahájit postup stanovený v čl. 108 odst. 2 SFEU, směřující k určení, že poskytnutá podpora není slučitelná s vnitřním trhem. CIRFS konkrétně nezastupuje zájmy společnosti, které je poskytována dotčená podpora. Projednávaný případ se však týká nařízení přijatého v oblasti antidumpingu. Napadeným nařízením Rada neodmítla zahájit jakékoli řízení a žalobci se považují za zástupce zájmů hospodářských subjektů, jejichž výrobek je dotčen antidumpingovým opatřením. Projednávaný případ se tedy týká odlišné situace, než byla situace, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek CIRFS a další v. Komise (EU:C:1993:111), který v tomto ohledu není pro projednávaný případ relevantní.
- 87 Ve světle úvah uvedených výše v bodech 77 až 86 je třeba dospět k závěru, že žalobcům jakožto stranám zúčastněným na řízení musí být přiznána aktivní legitimace z důvodu, že jsou bezprostředně a osobně dotčeni, avšak že mohou právoplatně namítat pouze desátý žalobní důvod, neboť je jediným důvodem týkajícím se ochrany procesních práv.

K aktivní legitimaci žalobců jakožto zástupců svých členů

- 88 Rada podporovaná Komisí má za to, že žalobci nemají aktivní legitimaci jakožto zástupci svých členů.
- 89 Žalobci tuto argumentaci zpochybňují.
- 90 V projednávaném případě je třeba pro účely zkoumání aktivní legitimace rozlišovat mezi čtyřmi americkými výrobci bioetanolu zařazenými do vzorku a ostatními členy žalobců.
- 91 Za účelem určení, zda čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku mají aktivní legitimaci podat žalobu proti napadenému nařízení, je třeba zkoumat, zda jsou tímto nařízením bezprostředně a osobně dotčeni ve smyslu druhého případu uvedeného v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.

– K bezprostřednímu dotčení žalobců jakožto zástupců výrobců bioetanolu zařazených do vzork

- 92 Pokud jde o otázku, zda čtyři výrobci zařazení do vzorku byli bezprostředně dotčeni napadeným nařízením, je třeba konstatovat, že společnost, na jejíž výrobky je uloženo antidumpingové clo, je bezprostředně dotčena nařízením, které toto antidumpingové clo ukládá, neboť toto nařízení zavazuje celní orgány členských států, aby vybraly uložené clo, aniž by jim byl ponechán jakýkoli prostor pro uvážení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. září 1997, *Shanghai Bicycle v. Rada*, T-170/94, Recueil, EU:T:1997:134, bod 41 a citovaná judikatura, a ze dne 19. listopadu 1998, *Champion Stationery a další v. Rada*, T-147/97, Recueil, EU:T:1998:266, bod 31).
- 93 V projednávaném případě je třeba zaprvé konstatovat, že čl. 1 odst. 1 napadeného nařízení ukládá jednotné antidumpingové clo na všechny dovozy čistého bioetanolu namísto toho, aby ukládalo individuální clo každému dodavateli dotčeného výrobku, tedy ethylalkoholu vyráběného z produktů zemědělského původu, jakož i ve směsi s benzinem o obsahu ethylalkoholu převyšujícím 10 % (v/v), na úrovni dodávajícího státu, tedy Spojených států. Konkrétně ukládá celostátní antidumpingové clo v sazbě, která činí 62,30 eura/t netto, která se uplatní na hmotnostní podíl celkového hmotnostního obsahu bioetanolu. Je tudíž třeba konstatovat, že napadené nařízení nerozlišuje dovozy bioetanolu podle jejich individuálního původce uvedením subjektů relevantních pro vývoz v obchodním řetězci.
- 94 Zadruhé Rada v bodě 12 napadeného nařízení, jakož i v žalobní odpovědi podotýká, že vzhledem k tomu, že žádný ze čtyř výrobců zařazených do vzorku sám nevyvážel bioetanol na trh Unie, byl bioetanol prodáván obchodníkům/výrobcům směsí na domácím trhu, kteří nejsou ve spojení, a ti jej poté smíchali s benzinem a znovu prodávali, a to jak na domácím trhu, tak na vývoz, zejména do Unie.
- 95 Zatřetí Rada v témže bodě 12 odůvodnění napadeného nařízení uvádí, že pět amerických výrobců zařazených do vzorku „vedl[o] ve formuláři pro výběr vzorku vývoz bioetanolu do Unie“.
- 96 Začtvrté v bodech 10 a 11 odůvodnění napadeného nařízení Rada uvádí, že v průběhu správního antidumpingového řízení Komise vybrala vzorek šesti výrobců bioetanolu ve Spojených státech na základě největšího reprezentativního množství vývozu bioetanolu do Unie, které může být ve stanovené lhůtě přiměřeně přezkoumáno. Během šetření byla ze vzorku vyloučena jedna společnost, neboť bylo konstatováno, že její výroba nebyla během období šetření, tj. v období od 1. října 2010 do 30. září 2011, vyvážena do Unie, kdežto pět dalších výrobců zařazených do vzorku bylo ve vzorku ponecháno.
- 97 Z konstatování uvedených výše v bodech 92 až 96, týkajících se fungování trhu s bioetanolem tak, jak byl prokázán Radou, vyplývá, že sama Rada měla v napadeném nařízení za to, že významné množství bioetanolu pocházejícího od čtyř výrobců zařazených do vzorku bylo během období šetření pravidelně vyváženo do Unie.
- 98 Konstatování uvedené výše v bodě 97 je kromě toho potvrzeno posouzeními provedenými Radou a Komisí, formulovanými v průběhu antidumpingového řízení, jakož i v jejich písemných a ústních vyjádřeních.
- 99 Úvodem je totiž třeba podotknout, že Rada konstatovala ve své odpovědi na písemné otázky Tribunálu, že „je velmi pravděpodobné“, že bioetanol odpovídající specifikacím evropských standardů (dále jen „specifikace EN“), prodáváný v Unii dvěma obchodníky/výrobcí směsí, kteří spolupracovali s Komisí při šetření, „obsah[oval] bioetanol vyrobený společností [důvěrné]¹⁴“. Na druhé straně měla Rada za to, že je „pravděpodobné“, že bioetanol prodáváný v Unii dvěma jinými obchodníky/výrobcí směsí „obsah[oval] bioetanol vyrobený společností [důvěrné]“.

1 — Důvěrné údaje byly vynechány.

- 100 Dále Komise při šetření potvrdila ve svém dopise ze dne 30. ledna 2013, určeném žalobcům, že osm obchodníků/výrobců směsí, které označila a kteří prodávali bioetanol vyrobený výrobci zařazenými do vzorku, představuje více než 90 % celkového vývozu bioetanolu do Unie během období šetření.
- 101 Navíc v odpovědi na písemné otázky Tribunálu poskytla Rada číselné údaje o celkovém množství, které odpovídalo specifikacím EN, získané během období šetření osmi obchodníky/výrobcí směsí, kteří byli během šetření tázáni formou formuláře, od pěti amerických výrobců zařazených do vzorku. Tyto údaje odpovídaly navíc [důvěrné] dovozu bioetanolu pocházejícího ze Spojených států osmi obchodníky/výrobců směsí během téhož období.
- 102 Konečně Rada na jednání uvedla, že nepochybně, že většina prodejů bioetanolu odpovídající specifikacím EN byla vyvezena do Unie. Rada totiž v tomto ohledu pouze uvedla v žalobní odpovědi, že obchodníci/výrobci směsí, kteří spolupracovali během řízení, si bioetanol opatřovali u různých výrobců, mísili jej a prodávali na vývoz. Podle Rady již tedy není možné určit výrobce v okamžiku vývozu do Unie ani individuálně vysledovat všechny jednotlivé nákupy a srovnat běžné hodnoty s příslušnými vývozními cenami.
- 103 Z těchto úvah vyplývá, že bylo dostatečně prokázáno, že velmi vysoké objemy bioetanolu, které byly pořízeny během období šetření osmi obchodníky/výrobcí směsí u pěti amerických výrobců bioetanolu zařazených do vzorku, byly z velké části vyvezeny do Unie. Rada neuvedla žádné informace, které by mohly být v rozporu s tímto závěrem či které by jej mohly vyvrátit.
- 104 Je třeba konstatovat, že čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku jsou ve smyslu judikatury citované výše v bodech 67 a 92 bezprostředně dotčeni antidumpingovým clem uloženým v napadeném nařízení z důvodu, že se jednalo o výrobce výrobku, na které se při dovozu do Unie ode dne vstupu napadeného nařízení v platnost uplatnilo antidumpingové clo.
- 105 Toto tvrzení nelze vyvrátit argumenty Rady ani Komise.
- 106 Zaprvé Rada podporovaná Komisí podotýká, že žalobci zastupují, pokud jde o období šetření, výrobce bioetanolu, avšak nikoli vývozce bioetanolu. Výrobci bioetanolu přitom nejsou na rozdíl od výrobců směsí/vývozců napadeným nařízením bezprostředně dotčeni, neboť v napadeném nařízení jim Rada „nevytýká“, že prováděli dumping a na jejich přímý prodej se nevztahuje antidumpingové clo.
- 107 V tomto ohledu je třeba podotknout, že na rozdíl od toho, co naznačuje argumentace Rady a Komise, není třeba v zásadě vyloučit, že výrobci zařazení do vzorku mají na rozdíl od vývozců právo podat žalobu proti napadenému nařízení.
- 108 Jak totiž vyplývá z judikatury citované výše v bodech 67, 69 a 92, přípustnost žaloby podané proti nařízení ukládajícímu antidumpingové clo nezávisí na jeho postavení výrobce nebo vývozce.
- 109 Navíc je třeba připomenout, že cílem antidumpingových pravidel je zajistit ochranu před dumpingovými dovozy. Podle čl. 1 odst. 1 základního nařízení může být antidumpingové clo uloženo na každý dumpingový výrobek, jehož propuštění do volného oběhu v Unii působí újmu. Na druhé straně však podle judikatury platí, že antidumpingová řízení se týkají v zásadě všech dovozů určité kategorie výrobků ze třetí země, a nikoli výrobků určitých podniků (rozsudek ze dne 7. prosince 1993, Rima Eletrometalurgia v. Rada, C-216/91, Recueil, EU:C:1993:912, bod 17). Pro přezkum bezprostředního dotčení tedy není relevantní, komu orgány „vytýkají“ provádění dotyčného dumpingu.
- 110 Z výše uvedeného vyplývá, že vzhledem k tomu, že se antidumpingové clo váže k vyváženým výrobkům, může být výrobce, ačkoli není vývozcem uvedených výrobků, podstatně dotčen uložením takového antidumpingového cla na dotčený výrobek dovážený do Unie.

- 111 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že v projednávaném případě je nesporné, že čtyři výrobci zařazení do vzorku vyráběli během období šetření čistý bioetanol a že jejich výrobky obchodníci/výrobci směsí mísí s benzínem a vyvážejí do Unie.
- 112 Z úvah uvedených výše v bodech 107 až 111 vyplývá, že okolnosti uváděné Radou a Komisí, že napadené nařízení „nevytýká“ členům žalobců, že provádějí dumping, že se na jejich přímý prodej nevztahuje antidumpingové clo a že nejsou v podstatě vývozci, v podstatě neumožňují vyloučit, že byli bezprostředně dotčeni přijetím napadeného nařízení jakožto výrobci zařazení do vzorku.
- 113 Zadruhé Komise tvrdí, že napadené nařízení nemá právní účinky vůči členům žalobců a může mít vůči nim pouze nepřímé účinky z důvodu, že prodávali bioetanol třetím osobám, které byly s to vyvézt část tohoto bioetanolu do Unie. Podle Komise nestačí pouhé konstatování hospodářského účinku na situaci členů žalobců k prokázání jejich bezprostředního dotčení.
- 114 V tomto ohledu, a to i v případě, že obchodníci/výrobci směsí ponесou antidumpingové clo a je prokázáno, že obchodní řetězec bioetanolu je přerušen, takže nemohou přenést antidumpingové clo na výrobce, je nicméně třeba připomenout, že uložení antidumpingového cla mění právní podmínky, za kterých dochází k uvádění bioetanolu vyrobeného čtyřmi výrobci zařazenými do vzorku na trh Unie. Právní postavení dotyčných výrobců na trhu Unie bude tedy každopádně bezprostředně a podstatně dotčeno.
- 115 Z téhož důvodu je tedy třeba konstatovat, že je rovněž nesprávné, že Komise zpochybňuje skutečnost, že podnik z jiného obchodního řetězce, než je tento poslední vývozce, u něhož bylo zjištěno, že je zapojen do dumpingu, může zpochybnit antidumpingové clo „které se týká dumpingu vývozce, a nikoli dumpingu podniku z dodavatelského řetězce“.
- 116 Zatřetí má Komise za to, že napadené nařízení má na členy žalobců pouze nepřímé účinky z důvodu, že antidumpingové clo se přímo týká operace mezi obchodníkem/výrobcem směsí a dovozcem. V tomto ohledu je třeba uvést, že struktura smluvních ujednání mezi hospodářskými subjekty v rámci obchodního řetězce bioetanolu nemá žádný dopad na otázku, zda je výrobce bioetanolu bezprostředně dotčen napadeným nařízením. Opačný závěr by totiž vedl k tomu, že bezprostředně dotčen nařízením, kterým se ukládá antidumpingové clo na výrobky pocházející z vlastní produkce, může být pouze výrobce, který prodává svůj výrobek přímo dovozcem do Unie, což ze základního nařízení nikterak nevyplývá. Na druhé straně by bylo důsledkem takového přístupu omezení právní ochrany výrobců výrobků dotčených antidumpingovým clem pouze v závislosti na obchodní struktuře vývozu dotyčného výrobce.
- 117 V této souvislosti je rovněž nutno odmítnout jako irelevantní argument Komise uvedený na jednání, podle kterého si musí být výrobce za účelem aktivní legitimace vědom toho, že jeho specifický výrobek je vyvážen do Unie. Skutečnost, že výrobce přesně ví, které zboží z jeho výroby se vyváží do Unie, totiž nemá vliv na otázku, zda je bezprostředně dotčen napadeným nařízením.
- 118 Z přezkumu provedeného výše v bodech 106 až 117 vyplývá, že argumenty Rady a Komise, na jejichž základě čtyři výrobci zařazení do vzorku nejsou bezprostředně dotčeni napadeným nařízením, musejí být odmítnuty.
- K osobnímu dotčení žalobců jakožto zástupců výrobců bioetanolu zařazených do vzorku
- 119 Pokud jde o otázku, zda čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku byli osobně dotčeni napadeným nařízením, je třeba připomenout, že – jak bylo konstatováno výše v bodě 69 – akty týkající se uložení antidumpingových cel se osobně dotýkají výrobních a vývozních podniků, které mohou prokázat, že byly identifikovány v aktech Komise nebo Rady nebo byly dotčeny přípravnými šetřeními.

- 120 Účastníci řízení se neshodují v otázce, zda čtyři výrobci zařazení do vzorku představují vývozce výrobku pocházejícího z jejich výroby v projednávaném případě.
- 121 Přitom je třeba poznamenat, že podle judikatury uvedené výše v bodě 73 není vyloučeno, že takové subjekty rovněž mohou být jednotlivě dotčeny takovým nařízením z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní a charakterizují je ve vztahu k ostatním osobám. Jestliže žalobci zpochybňují jménem čtyř výrobců zařazených do vzorku opodstatněnost rozhodnutí ukládajícího antidumpingové clo jako takové, musejí prokázat, že mají zvláštní postavení ve smyslu rozsudku Plaumann v. Komise, bod 68 výše (EU:C:1963:17, s. 223) (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, bod 68 výše, EU:C:2005:761, bod 37).
- 122 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že i za předpokladu, že by se jednalo o výrobce výrobku, dotčené antidumpingovým clem, avšak kteří nejsou nijak zapojeni do vývozu tohoto výrobku, bylo by tomu tak zajisté v případě, že by mohli prokázat, že zaprvé byli identifikováni v aktech Komise nebo Rady nebo dotčení přípravnými šetřeními (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Allied Corporation a další v. Komise, bod 58 výše, EU:C:1984:68, bod 12) a zadruhé by jejich postavení na trhu bylo podstatně dotčeno antidumpingovým clem, které je předmětem napadeného nařízení (v tomto smyslu a analogicky viz rozsudek Komise v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, bod 68 výše, EU:C:2005:761, bod 37).
- 123 Pokud jde v projednávaném případě o účast na správním řízení čtyř amerických výrobců zařazených do vzorku, je třeba nejprve podotknout, jak uplatňují žalobci, že předložili na základě oznámení Komise o zahájení řízení jakožto američtí výrobci bioetanolu formuláře o výběru vzorku (viz výše, bod 4). Byli zařazení do vzorku a setrvali v něm po celou dobu šetření.
- 124 Dále je třeba konstatovat, že čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku se zúčastnili přípravného šetření. Jakožto výrobci zařazení do vzorku mimo jiné spolupracovali na šetření tak, že poskytli odpovědi na dotazníky Komise a ve svých prostorách nabídli služby za účelem uskutečnění inspekce na místě.
- 125 Navíc byly jejich údaje využity pro výpočet běžné hodnoty ve stadiu dokumentu obsahujícího předběžné informace.
- 126 Konečně jiné poznatky naznačují, že někteří ze čtyř amerických výrobců zařazených do vzorku byli rovněž zapojeni do dalších etap dotčeného antidumpingového řízení. Ve zprávě Komise ze dne 15. listopadu 2012 týkající se jednání ze dne 11. září 2012 totiž úředník pro slyšení potvrdil, že konání tohoto jednání bylo požadováno žalobci, jakož i společnostmi Plymouth Energy Company a POET. Na druhé straně v dopise ze dne 20. února 2013 určeném advokátům žalobců Komise uvádí, že odpovídá zejména na argumenty „Plymouth“ týkající se písemného vyjádření k informačnímu dokumentu ze dne 21. prosince 2012.
- 127 Je třeba konstatovat, že čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku byli intenzivně zapojeni do přípravného šetření. Byli, a to jak z jejich hlediska, tak z hlediska Komise, stranami účastnicími se přípravného šetření a jejich postavení bylo zkoumáno Komisí v rámci řízení, které vedlo k uložení antidumpingového cla.
- 128 Pokud jde kromě toho o otázku, zda postavení na trhu čtyř amerických výrobců zařazených do vzorku bylo podstatně dotčeno antidumpingovým clem, které bylo předmětem napadeného nařízení, bylo již výše v bodech 93 až 103 vysvětleno, že značné objemy bioetanolu, které byly pořízeny během období šetření osmi vyšetřovanými obchodníky/výrobci směsí u amerických výrobců bioetanolu zařazených do vzorku, byly z velké části vyvezeny do Unie a že bioetanol vyrobený čtyřmi americkými výrobci zařazenými do vzorku je od vstupu napadeného nařízení v platnost dotčen antidumpingovým clem uloženým tímto nařízením na dovoz do Unie. Není totiž zpochybňováno, že bioetanol dovezený do

Unie během období šetření vyrobili výrobci zařazení do vzorku, a nikoli obchodníci/výrobci směsí, kteří jej smísili s benzínem a vyvezli do Unie. K tomuto bodu je třeba poznamenat, že tito posledně uvedení nejsou v napadeném nařízení definováni jako výrobci dotčeného výrobku.

- 129 Z těchto zjištění vyplývá, že čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku byli dotčeni přípravnými šetřeními z toho důvodu, že se jich intenzivně účastnili a byli podstatně dotčeni antidumpingovým clem, které je předmětem napadeného nařízení.
- 130 Z úvah uvedených výše v bodech 119 až 129 vyplývá, že je třeba dospět k závěru, že čtyři výrobci zařazení do vzorku, kteří jsou členy žalobců, jsou osobně dotčeni napadeným nařízením ve smyslu druhého případu uvedeného v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU.
- 131 Toto konstatování není zpochybněno jinými argumenty předloženými Radou a Komisí.
- 132 Zprvce má Rada podporovaná Komisí za to, že členové žalobců nejsou osobně dotčeni napadeným nařízením z důvodu, že ačkoli někteří z jejich členů byli v napadeném nařízení identifikováni jako výrobci, dumping byl prováděn obchodníky/výrobci směsí a byl jim přičítán.
- 133 Nejprve je nutno podotknout, jak bylo uvedeno výše v bodech 123 až 127, že čtyři výrobci zařazení do vzorku se plně podíleli na přípravném šetření a jejich postavení bylo Komisí zkoumáno v rámci řízení, které vedlo k uložení antidumpingového cla. Navíc bylo výše v bodech 128 a 129 vysvětleno, že postavení čtyř členů žalobců zařazených do vzorku na trhu bylo podstatně dotčeno antidumpingovým clem, které je předmětem napadeného nařízení. Z těchto důvodů je třeba dospět k závěru, že čtyři výrobci zařazení do vzorku jsou osobně dotčeni napadeným nařízením.
- 134 Dále v rozsahu, v němž Komise dodává, že čtyřem výrobcům zařazeným do vzorku nebylo „vytýkáno“, že se dopouštěli dumpingu a že napadené nařízení nepředstavuje rozhodnutí, které se jich dotýká z důvodu jejich chování, je třeba připomenout, že uvedené nařízení ukládá celostátní antidumpingové clo na dovoz bioetanolu do Unie včetně bioetanolu pocházejícího od čtyř výrobců zařazených do vzorku. Otázka, kdo se přesně dopouštěl dotyčného dumpingu, tedy není relevantní pro určení, zda jsou čtyři výrobci zařazení do vzorku osobně dotčeni napadeným nařízením. Dotyční výrobci totiž ponese důsledky antidumpingu, i když jim tento dumping není přičítán.
- 135 Konečně v rozsahu, v němž Rada uplatňuje argument, že čtyři výrobci zařazení do vzorku nejsou osobně dotčeni, podle bodu 45 rozsudku ze dne 28. února 2002, BSC Footwear Supplies a další v. Rada (T-598/97, Recueil, EU:T:2002:52), z důvodu, že nemohou být považováni za výrobce nebo vývozce „kterým je přičítán dumping“, je třeba konstatovat, že přičítání dumpingu podniku, jehož aktivní legitimace je zkoumána, není nezbytnou podmínkou k tomu, aby se dospělo k závěru osobního dotčení tohoto podniku. Podle judikatury uvedené výše v bodě 73 skutečnost, že některým kategoriím hospodářských subjektů je přiznáno právo podat žalobu na neplatnost antidumpingového nařízení, nemůže bránit tomu, aby jiné subjekty rovněž mohly být jednotlivě dotčeny takovým nařízením z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní a které je charakterizují ve vztahu k ostatním osobám. V tomto ohledu je nutno podotknout, že přičtení dumpingu výrobcem nebo vývozci je prvek, který jej může individualizovat, ale není pro tyto hospodářské subjekty předpokladem. Unijní soud totiž uznal osobní dotčení takových hospodářských subjektů, aniž vycházel ze skutečnosti, že jim dumping může být přičítán (rozsudky Allied Corporation a další v. Rada, bod 69 výše, EU:C:1985:227, bod 4; Shanghai Bicycle v. Rada, bod 92 výše, EU:T:1997:134, bod 39, a Champion Stationery a další v. Rada, bod 92 výše, EU:T:1998:266, bod 47).
- 136 Argument Rady, podle kterého členové žalobců nejsou osobně dotčeni, neboť nemohou být považováni za výrobce nebo vývozce, jimž je přičítán dumping na základě údajů týkajících se jejich obchodní činnosti, tedy nelze přijmout. Pokud by tomu totiž bylo naopak, jednalo by se o rozpor se zásadou vyplývající z judikatury uvedené výše v bodech 69 až 73, podle které nelze vyloučit, že dovozci či výrobci Unie mohou mít aktivní legitimaci.

- 137 Zadruhé má Rada podporovaná Komisí za to, že faktorem odlišujícím některé podniky od jiných podniků v hodnotovém řetězci je skutečnost, že dumping byl prokázán na základě údajů poskytnutých těmito podniky, týkajících se jejich obchodních činností. Rada a Komise poukazují v tomto ohledu na judikaturu týkající se osobního dotčení vývozců ve spojení. Konkrétně Komise podotýká, že z rozsudku *Nashua Corporation a další v. Komise a Rada*, uvedeného výše v bodě 70 (EU:C:1990:115), jakož i z usnesení ze dne 7. března 2014, *FESI v. Rada* (T-134/10, EU:T:2014:143) vyplývá, že rozhodujícím faktorem je, zda orgány skutečně použily údaje způsobem, který individualizuje podnik, který je poskytl.
- 138 V tomto ohledu je nutno podotknout, že judikatura, které se Komise dovolává, není v projednávaném případě relevantní, neboť situace čtyř výrobců zařazených do vzorku není srovnatelná se situací spojených dovozců. Judikatura rozlišuje mezi podmínkami, za kterých jsou výrobci a vývozci na straně jedné a dovozci na straně druhé osobně dotčeni nařízeními ukládajícími antidumpingová cla (rozsudky *Nashua Corporation a další v. Komise a Rada*, bod 70 výše, EU:C:1990:115, body 14 a 15, a *Gestetner Holdings v. Rada a Komise*, bod 70 výše, EU:C:1990:116, body 17 a 18).
- 139 Dále v rozporu s tím, co tvrdí Rada, nemůže skutečnost, že bylo rozhodnuto nepoužít údaje poskytnuté výrobcem bioetanolu zařazenými do vzorku k výpočtu jejich individuálního dumpingového rozpětí – což je konkrétně zpochybněno žalobci v jejich prvním žalobním důvodu – vyloučit přípustnost žaloby podané těmito výrobci.
- 140 V tomto ohledu je nutno podotknout, že Tribunál konstatoval ve věci *Shanghai Bicycle v. Rada* (bod 92 výše, EU:T:1997:134, bod 38), v níž bylo jednotné antidumpingové clo uloženo na dovozy dotčeného výrobku pocházejícího Číny, že soudní ochranu podniků osobně dotčených antidumpingovým clem nemůže zpochybnit pouhá okolnost, že dotčené clo je jednotné a že bylo uloženo s odkazem na stát, a nikoli na jednotlivé podniky. Z téhož důvodu nemůže být skutečnost, že antidumpingové clo uložené v projednávaném případě napadeným nařízením je jednotné celostátní antidumpingové clo, a nikoli clo uložené s odkazem na výrobce zařazené do vzorku, překážkou pro soudní ochranu členů žalobců.
- 141 Na jedné straně totiž pouhý odkaz orgánů na vzorky nemůže představovat platný důvod pro odmítnutí aktivní legitimace výrobců nezařazených do vzorku, jejichž údaje nebyly orgány využity. To vyplývá zejména z rozsudku ze dne 11. července 1996, *Sinochem Heilongjiang v. Rada* (T-161/94, Recueil, EU:T:1996:101, body 47 a 48), v němž Tribunál konstatoval, že skutečnost, že se Komise rozhodla nepoužít informace poskytnuté vývozcem a týkající se merita věci, nemohla zpochybnit závěr, že tento vývozcem byl dotčen přípravnými šetřeními. Je tomu tedy tak tím spíše i v situaci výrobce, který byl zařazen do vzorku.
- 142 Na druhé straně by skutečnost, že by přípustnost žaloby podaná výrobcem nebo vývozcem zařazeným do vzorku závisela na použití jimi poskytnutých údajů, vedla k tomu, že použití ustanovení základního nařízení na takové výrobce, jako jsou výrobci v projednávaném případě, by bylo vyloučeno z přímé kontroly Tribunálu.
- 143 Je tedy třeba odmítnout argument, že faktorem odlišujícím určité podniky od jiných podniků v hodnotovém řetězci je skutečnost, že dumping byl prokázán na základě údajů poskytnutých těmito podniky.
- 144 Zatřetí má Komise na rozdíl od žalobců za to, že objem výroby jejich členů nepředstavuje relevantní skutečnost pro určení osobního dotčení těchto členů napadeným nařízením. V tomto ohledu je nutno podotknout, že z úvah uvedených výše v bodech 119 až 130 vyplývá, že čtyři výrobci zařazení do vzorku, kteří jsou členy žalobců, jsou osobně dotčeni napadeným nařízením, aniž je nezbytné zkoumat objem jejich výroby dotčeného výrobku.
- 145 Z úvah uvedených výše v bodech 132 až 144 tedy vyplývá, že argumenty Rady a Komise, podle kterých nejsou čtyři výrobci zařazení do vzorku osobně dotčeni napadeným nařízením, musejí být zamítnuty.

– K existenci jiných opravných prostředků

- 146 Komise tvrdí, že členové žalobců nejsou zbaveni práva podat opravný prostředek, pokud chtějí zahájit vývoz bioetanolu do Unie. Na jedné straně mohou stanovit ve svých smlouvách s dovozci, že převezmou clo, aby mohli zpochybnit celní dluh před soudy členských států. Kromě toho mají členové dotčení antidumpingovým clem rovněž možnost žádat o přezkum pro nové vývozce podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení. Podle Komise jsou noví vývozci do dotčené země dovozu, kteří nevyváželi výrobek během období šetření, na kterém se zakládala opatření, v souladu s tímto ustanovením způsobilí zahájit takový přezkum, jestliže prokáží, že skutečně vyváželi dotčené výrobky do Unie během období šetření nebo pokud mohli prokázat, že se smluvně a neodvolatelně zavázali k vývozu podstatného množství výrobků do Unie. Pro tyto vývozy podléhající registraci by se zrušilo platné clo. Orgány by provedly zrychlený přezkum, po jehož ukončení by zjistily existenci dumpingu, pokud jde o tohoto nového vývozce. Pokud by tomu tak bylo, bylo by clo uloženo se zpětnou působností.
- 147 Úvodem je třeba konstatovat, že otázka, zda členové žalobců mají pro uplatnění svých práv k dispozici jiné opravné prostředky, nemá žádný vliv na zkoumání bezprostředního a osobního dotčení napadeným nařízením.
- 148 Dále v rozsahu, v němž tímto argumentem Komise navrhuje, aby výrobce nebo vývozce prodal zboží pod podmínkou splnění obchodních smluv (incoterm) nazvanou „s dodáním clo placeno“ (RDA) za účelem možnosti zpochybnit před vnitrostátními soudy výměr celního dluhu vnitrostátními orgány nebo navrhnout obchodní operaci s kupujícím v Unii pouze za účelem možnosti napadnout celní dluh před vnitrostátními soudy, a případně před Soudním dvorem, je třeba podotknout, že podle úvah uvedených výše v bodech 69 až 73 a 122 neexistuje takové omezení přípustnosti žaloby na neplatnost podané takovými výrobci, jako jsou čtyři výrobci zařazení do vzorku. Jak bylo totiž uvedeno výše v bodech 109 a 110, antidumpingové clo bylo uloženo na dotčený výrobek. Z toho vyplývá, že smluvní vztahy mezi vývozcem a výrobcem jsou irelevantní, pokud jde o otázku, zda musejí být splněny podmínky stanovené uvedenou judikaturou, či nikoli. Argument Komise je tedy třeba odmítnout.
- 149 Konečně v rozsahu, v němž Komise uplatňuje svým argumentem možnost požádat o přezkum jakožto nový vývozce podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení, je na jedné straně nutno konstatovat, že čtvrtý pododstavec uvedeného odstavce výslovně vylučuje možnost takového přezkumu v situacích, v nichž Komise použila metodu výběru vzorku. Na druhé straně uvedený odstavec každopádně nestanoví jiný vhodný opravný prostředek pro výrobce, který splňuje podmínky stanovené judikaturou uvedenou výše v bodech 69 až 73. Například mu neumožňuje řešit dopad antidumpingového cla na svou výrobu, pokud dotčený výrobce nezahájil vývoz svých výrobků přímo do Unie. Tento argument proto musí být odmítnut.
- 150 Z úvah uvedených výše v bodech 92 až 149 vyplývá, že podle druhého případu stanoveného v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU jsou žalobci aktivně legitimováni k podání této žaloby, pokud směřuje ke zrušení napadeného nařízení v rozsahu, v němž se toto nařízení týká čtyř výrobců zařazených do vzorku.
- K aktivní legitimaci žalobců jakožto zástupců jiných svých členů, než jsou čtyři výrobci zařazení do vzorku
- 151 Je třeba konstatovat, že žalobci v písemnostech neuvedli žádný konkrétní argument a neposkytli žádnou informaci uvedenou ve spisu předloženém Tribunálu, která by Tribunálu umožnila dospět k závěru, že jeden nebo více jejich členů, kteří nebyli zařazení do vzorku amerických výrobců, byl bezprostředně dotčen antidumpingovým clem uloženým napadeným nařízením.

- 152 Kromě čtyř amerických výrobců zařazených do vzorku, společností Marquis Energy, Murex a CHS, žalobci jmenovitě neuvedli žádného jiného z jejich členů, který by podle nich mohl být v projednávaném případě aktivně legitimován.
- 153 Navíc žalobci neposkytli žádný důkaz prokazující, že bioetanol takového nebo jiného člena byl vyvezen do Unie, a byl proto dotčen příslušným antidumpingovým clem. Za takových podmínek nelze dospět k závěru, že jiní členové žalobců mohli být bezprostředně dotčeni napadeným nařízením.
- 154 Vzhledem k tomu, že není prokázáno, že jiní členové žalobců, než jsou čtyři výrobci zařazení do vzorku, byli bezprostředně dotčeni napadeným nařízením, je třeba podle judikatury citované výše v bodě 65 uvést, že žalobci nemají podle druhého a třetího případu uvedeného v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU aktivní legitimaci k podání této žaloby, pokud směřuje ke zrušení napadeného nařízení v rozsahu, v němž se týká jiných jejich členů, než jsou čtyři výrobci zařazení do vzorku.

K právnímu zájmu na podání žaloby

- 155 Je třeba podotknout, že Komise má za to, že žalobci nemají vzniklý a trvajícím právní zájem na zrušení napadeného nařízení. Tvrdí, že žalobci nezpochybnili, že jejich členové nevyvezli bioetanol do Unie během období šetření a že neprokázali ani to, že jejich členové vývoz zahájili k datu podání žaloby. Jejich prodeje tak nepodléhaly antidumpingovému clu uloženému napadeným nařízením. Proto nemůže mít zrušení napadeného nařízení pro jejich členy právní následky.
- 156 Žalobci tato tvrzení zpochybňují.
- 157 V tomto ohledu stačí připomenout, že podle čl. 40 čtvrtého pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie se návrhová žádání obsažená v návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení omezí na podporu návrhových žádání jednoho z účastníků řízení. Mimoto musí vedlejší účastník podle čl. 142 odst. 3 jednacího řádu přijmout takový stav řízení, jaký je tu v době jeho vstupu do něj. Z toho vyplývá, že Komise nemůže podat námitku nepřípustnosti vycházející z nedostatku aktivní legitimace žalobců, která nebyla vznesena Radou, a že Tribunál tudíž nemusí zkoumat tuto námitku nepřípustnosti. Avšak vzhledem k tomu, že jde o nepominutelnou podmínku řízení, je třeba zkoumat aktivní legitimaci žalobců i bez návrhu (v tomto smyslu viz rozsudek CIRFS a další v. Komise, bod 86 výše, EU:C:1993:111, body 20 až 23).
- 158 Je třeba konstatovat, že právní zájem na podání žaloby představuje zásadní a prvořadou podmínku všech soudních žalob (rozsudek ze dne 10. dubna 2013, GRP Security v. Účetní dvůr, T-87/11, EU:T:2013:161, bod 44) a musí existovat ve vztahu k předmětu žaloby ve fázi jejího podání, neboť jinak by žaloba byla nepřípustná. Právní zájem na podání žaloby musí přetrvávat až do vydání soudního rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, Sb. rozh., EU:C:2007:322, bod 42 a citovaná judikatura).
- 159 Existence právního zájmu na podání žaloby předpokládá, že žaloba musí být s to svým výsledkem přinést prospěch účastníku řízení, který ji podal (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. července 2012, Rada v. Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group, C-337/09 P, Sb. rozh., EU:C:2012:471, bod 46 a citovaná judikatura, a ze dne 18. března 2009, Shanghai Excell M&E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision v. Rada, T-299/05, Sb. rozh., EU:T:2009:72, bod 43 a citovaná judikatura).
- 160 V projednávaném případě postačí konstatovat, že Komise má v podstatě za to, že antidumpingové clo uložené napadeným nařízením se netýká bioetanolu vyrobeného členy žalobců z důvodu, že je vyvážen obchodníky/výrobci směsí. V bodě 104 výše však již bylo konstatováno, že čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku byli výrobci výrobku, který byl při svém dovozu do Unie dotčen antidumpingovým clem. V důsledku toho mají žalobci v projednávaném případě na jedné straně právní zájem na pokračování v řízení, pokud jde o zrušení antidumpingového cla uloženého napadeným nařízením,

v rozsahu, v němž dovozy bioetanolu do Unie vyrobeného jejich členy zařazenými do vzorku mohou uvedeným členům přinést prospěch. Na druhé straně je nutno uvést, že žalobci mají právní zájem na pokračování v řízení v projednávaném případě v rozsahu, v němž uplatňují porušení jejich procesních práv v rámci desátého žalobního důvodu.

161 Z výše uvedeného vyplývá, že je třeba:

- odmítnout tuto žalobu jako nepřipustnou v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení napadeného nařízení, pokud jde o společnost Marquis Energy (viz výše, bod 51);
- odmítnout prvních devět žalobních důvodů jako nepřipustné v rozsahu, v němž žalobci uplatňují svou osobní aktivní legitimaci (viz výše, bod 87);
- odmítnout tuto žalobu jako nepřipustnou v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení napadeného nařízení, pokud jde o jiné členy žalobců, než je pět amerických výrobců zařazených do vzorku (viz výše, body 55 a 154).

162 Je nicméně třeba konstatovat, že tato žaloba je přípustná v rozsahu, v němž se žalobci domáhají:

- zaprvé zrušení napadeného nařízení pokud jde o čtyři americké výrobce zařazené do vzorku (viz výše, bod 150) a,
- zadruhé zrušení napadeného nařízení v rozsahu, v němž ve druhém žalobním důvodu uplatňují porušení jejich procesních práv během antidumpingového řízení (viz výše, bod 87).

2. K věci samé

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 2 odst. 8, čl. 9 odst. 5 a čl. 18 odst. 1, 3 a 4 základního nařízení, z porušení zásad právní jistoty, legitimního očekávání a řádné správy, jakož i ze zjevně nesprávného posouzení ze strany Rady z důvodu jejího odmítnutí vypočítat individuální dumpingové rozpětí a přiznat případné individuální antidumpingové clo členům žalobců zařazeným do vzorku

163 V rozsahu, v němž je tato žaloba přípustná z důvodu, že byla podána jménem čtyř amerických výrobců zařazených do vzorku, je třeba zahájit přezkum ve věci samé prvním žalobním důvodem.

164 Prvním žalobním důvodem žalobci v podstatě uplatňují argument, že tím, že Rada odmítla vypočítat individuální dumpingové rozpětí pro jejich členy zařazené do vzorku výrobců/vývozců, kteří jsou výrobci dotčeného výrobku ve Spojených státech, a tím, že namísto toho stanovila celostátní dumpingové rozpětí, porušila několik článků základního nařízení, jakož i zásady právní jistoty, legitimního očekávání a řádné správy.

165 První žalobní důvod je rozdělen do čtyř částí. První část se týká porušení čl. 2 odst. 8 základního nařízení, pokud jde o stanovení vývozní ceny. Druhá část se týká porušení čl. 9 odst. 5 uvedeného nařízení, který definuje povinnost orgánů uložit individuální clo pro každého dodavatele. Třetí část se týká údajného porušení čl. 18 odst. 1, 3 a 4 uvedeného nařízení týkajícího se využití nejspolehlivějších dostupných informací, neboť orgány využily informace předložené obchodníky/výrobcí směsí, kteří nejsou ve spojení, k výpočtu celostátního dumpingového rozpětí. Konečně čtvrtá část se týká porušení zásad právní jistoty, legitimního očekávání a řádné správy.

166 Následně je třeba zahájit přezkumem druhé částí prvního žalobního důvodu.

- 167 V rámci druhé části prvního žalobního důvodu žalobci v podstatě uplatňují argument, že Rada měla vypočítat individuální dumpingové rozpětí, jakož i individuální antidumpingové clo pro každého ze čtyř amerických výrobců zařazených do vzorku. Tím, že namísto toho použila celostátní dumpingové rozpětí a antidumpingové clo pro všechny subjekty působící v odvětví bioetanolu ve Spojených státech, porušila Rada čl. 9 odst. 5 základního nařízení, zásady právní jistoty a legitimního očekávání, jakož i svou povinnost uvést odůvodnění.
- 168 Konkrétně mají žalobci za to, že čl. 9 odst. 5 základního nařízení provádí do unijního práva článku 6.10 a 9.2 Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (GATT) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103; Zvl. vyd. 03/17, s. 52, dále jen „antidumpingová dohoda WTO“). Podle žalobců články 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO ukládají povinnost vypočítat individuální dumpingová rozpětí a přiznat individuální antidumpingové clo výrobcům a vývozcům s výjimkou „vývozců“ nezařazených do vzorku v případě výběru vzorku a s výjimkou vývozců, kteří tvoří jediný hospodářský subjekt se státem. Komise se tudíž dopustila nesprávného a protiprávního výkladu slovního spojení „není-li to proveditelné“, použitého v čl. 9 odst. 5 základního nařízení, když měla za to, že je možné uplatnit jiné výjimky z povinnosti přiznat výše uvedená individuální dumpingová rozpětí a individuální antidumpingové clo, jako je struktura amerických vývozců bioetanolu nebo způsob, jakým je výrobek vyvážen.
- 169 Rada podporovaná sdružením ePure tyto argumenty zpochybňuje. Na jedné straně má v podstatě za to, že pokud orgány nemohou vysledovat všechny jednotlivé nákupy ani srovnat běžné hodnoty s příslušnými vývozními cenami, jako je tomu v projednávaném případě, nemůže je čl. 9 odst. 5 základního nařízení zavazovat, aby definovaly individuální antidumpingová opatření pro každého výrobce. Rada tak nemůže učinit. Na druhé straně tvrdí, že slovní spojení „není-li to proveditelné“, použité v čl. 9 odst. 5 základního nařízení, má obecnější působnost než pojmy „nemožné“ a „neproveditelné“, použité v článcích 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO, což umožňuje uplatnění výjimky z povinnosti přiznat v projednávaném případě individuální dumpingová rozpětí a individuální antidumpingové clo.
- 170 V tomto ohledu je nutno uvést, že čl. 9 odst. 5 první pododstavec základního nařízení ve své původní verzi, která se použije na projednávaný případ vzhledem k tomu, že čl. 2 druhý pododstavec nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 765/2012 ze dne 13. června 2012, kterým se mění základní nařízení (Úř. věst. 2012, L 237, s. 1), stanoví, že pozměněné znění čl. 9 odst. 5 základního nařízení se použije na všechna šetření zahájená po vstupu nařízení č. 765/2012 v platnost, uvádí, že antidumpingové clo se uloží vždy v přiměřené výši bez diskriminace na dovoz výrobků nezávisle na jejich původu, pokud bylo zjištěno, že je dumpingový a způsobuje újmu, s výjimkou dovozu krytého závazky podle základního nařízení. Tentýž odstavec rovněž stanoví, že v nařízení o uložení cla se clo stanoví pro každého dodavatele, nebo není-li to proveditelné, jakož i obecně v případech podle čl. 2 odst. 7 písm. a) téhož nařízení, pro danou dodavatelskou zemi.
- 171 Článek 6.10 antidumpingové dohody WTO zní následovně:
- „Jako pravidlo platí, že úřady určí jednotlivé dumpingové rozpětí pro každého známého dotyčného vývozce nebo výrobce výrobku, který je předmětem šetření. V případech, v nichž je počet zúčastněných vývozců, výrobců, dovozců nebo typů výrobků tak velký, že učinit takové určení je nemožné, mohou úřady omezit jejich přezkoumání buď na rozumný počet zúčastněných stran, nebo výrobků s použitím vzorků, které jsou statisticky odůvodněné na základě informací, které mají úřady k dispozici v době výběru nebo je omezit na největší procento objemu vývozců z dotyčné země, které může být rozumně vyšetřeno.“

172 Článek 9.2 antidumpingové dohody WTO zní následovně:

„Je-li na jakýkoli výrobek uloženo antidumpingové clo, bude toto antidumpingové clo, jehož výše bude v každém případě přiměřená, vybíráno na nediskriminační bázi z dovozů tohoto výrobku ze všech zdrojů, o nichž bylo zjištěno, že jsou dumpingové a působí újmu, kromě dovozů z těch zdrojů, od kterých byly přijaty cenové závazky podle podmínek této Dohody. Úřady oznámí dodavatele dotyčného výrobku. Pokud je však dotčeno několik dodavatelů ze stejné země a je neproveditelné uvádět je všechny, úřady mohou oznámit dotyčnou dodavatelskou zemi.“

173 Pro účely určení, zda Rada mohla právem vypočítat celostátní dumpingové rozpětí, a tudíž uložit celostátní antidumpingové clo, je tedy třeba zaprvé zkoumat, zda je antidumpingová dohoda WTO relevantní pro výklad čl. 9 odst. 5 základního nařízení v projednávaném případě, zadruhé, zda mají čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku obecně nárok na uložení individuálního antidumpingového cla podle čl. 9 odst. 5 základního nařízení a zatřetí, zda měla Rada právem za to, že z tohoto obecného pravidla existovala výjimka z důvodu, že „nebylo proveditelné“ upřesnit v napadeném nařízení individuální částky pro každého dodavatele.

Použití antidumpingové dohody WTO na projednávaný případ

174 Z preambule základního nařízení, a zejména z jeho třetího bodu odůvodnění vyplývá, že účelem uvedeného nařízení je zejména provést nová a podrobná pravidla obsažená v antidumpingové dohodě WTO do unijního práva (viz obdobně rozsudky ze dne 9. ledna 2003, *Petrotub a Republica v. Rada*, C-76/00 P, Recueil, EU:C:2003:4, bod 55, a ze dne 24. září 2008, *Reliance Industries v. Rada a Komise*, T-45/06, Sb. rozh., EU:T:2008:398, bod 89). Tentýž bod odůvodnění rovněž uvádí, že s cílem zajistit řádné a transparentní uplatňování těchto pravidel by měla být ustanovení dohody co nejvíce přejata do unijních právních předpisů. Mezi pravidly uvedenými v témže bodě odůvodnění, provedenými základním nařízením do unijního práva, jsou uvedena zejména pravidla týkající se zavádění antidumpingových cel, tedy články 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO.

175 Bylo nicméně opakovaně judikováno, že dohody Světové obchodní organizace (WTO), jejichž součástí je i antidumpingová dohoda WTO, nepatří vzhledem ke své povaze a struktuře v zásadě mezi normy, ve vztahu k nimž unijní soud přezkoumává legalitu aktů unijních orgánů (viz rozsudky *Petrotub a Republica v. Rada*, bod 174 výše, EU:C:2003:4, bod 53 a citovaná judikatura, a ze dne 18. prosince 2014, *LVP*, C-306/13, Sb. rozh., EU:C:2014:2465, bod 44 a citovaná judikatura).

176 Unijní soud měl dále za to, že pokud by měl soulad unijního práva s pravidly WTO zajistit přímo unijní soud, zákonodárné nebo výkonné unijní orgány by byly zbaveny rozhodovacího prostoru, který mají podobné orgány obchodních partnerů Unie. Je totiž nesporné, že některé smluvní strany, mezi něž patří nejvýznamnější obchodní partneři Unie, vyvodily ve světle předmětu a cíle dohod WTO právě ten závěr, že tyto dohody nepatří mezi normy, ve vztahu k nimž jejich soudní orgány přezkoumávají legalitu pravidel vnitrostátního práva. Pokud by byl takový nedostatek reciprocity připuštěn, mohl by ohrozit rovnováhu při použití pravidel WTO (viz rozsudky ze dne 9. září 2008, *FIAMM a další v. Rada a Komise*, C-120/06 P a C-121/06 P, Sb. rozh., EU:C:2008:476-, bod 119 a citovaná judikatura, a *LVP*, bod 175 výše, EU:C:2014:2465, bod 46 a citovaná judikatura).

177 Pouze za situace, kdy Unie zamýšlela splnit zvláštní závazek, který na sebe vzala v rámci WTO, nebo v případě, že unijní akt výslovně odkazuje na konkrétní ustanovení dohod WTO, přísluší unijnímu soudu přezkoumat legalitu dotčeného unijního aktu ve vztahu k pravidlům WTO (viz rozsudky *Petrotub a Republica v. Rada*, bod 174 výše, EU:C:2003:4, bod 54 a citovaná judikatura, a *LVP*, bod 175 výše, EU:C:2014:2465, bod 47).

- 178 Pokud jde o provedení antidumpingové dohody WTO prostřednictvím čl. 9 odst. 5 základního nařízení, je třeba podotknout, že toto nařízení, jehož původní znění se použije na projednávaný případ, bylo změněno nařízením č. 765/2012 z důvodu přijetí zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 (WT/DS397/AB/R, dále jen „zpráva odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci týkající se spojovacích prostředků“) orgánem pro řešení sporů WTO (dále jen „OŘS“), a zprávy skupiny odborníků ze dne 3. prosince 2010 (WT/DS397/R), ve znění zprávy odvolacího orgánu ve věci nazvané „Evropská společenství – konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé spojovací prostředky ze železa nebo oceli z Číny“ (dále jen „věc ‚spojovací prostředky‘“).
- 179 V bodech odůvodnění nařízení č. 765/2012 připomíná unijní normotvůrce, že ve zprávách WTO bylo mimo jiné shledáno, že čl. 9 odst. 5 základního nařízení je v rozporu s články 6.10, 9.2 a 18.4 antidumpingové dohody WTO a s článkem XVI.4 Dohody o WTO (Úř. věst. 1994, L 336, s. 3). Unijní normotvůrce potvrdil v bodech 5 a 6 odůvodnění nařízení č. 765/2012, že provedl změny v čl. 9 odst. 5 základního nařízení s úmyslem provést doporučení a rozhodnutí OŘS ve věci „spojovací prostředky“ způsobem, který respektuje povinnosti Unie v rámci WTO.
- 180 Je třeba konstatovat, že ze samotného přijetí nařízení č. 765/2012 vyplývá, že normotvůrce Unie má za to, že Unie prostřednictvím čl. 9 odst. 5 základního nařízení zamýšlela provést zvláštní povinnosti, které na sebe vzala v rámci WTO, obsažené v tomto případě v člancích 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO.
- 181 Z těchto konstatování na jedné straně vyplývá, že nařízení č. 765/2012 uznává, že čl. 9 odst. 5 základního nařízení provádí do unijního práva povinnosti vyplývající z článků 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO, jak správně uvádějí žalobci.
- 182 Na druhé straně je však třeba konstatovat, že změny znění čl. 9 odst. 5 základního nařízení, provedené nařízením č. 765/2012, se týkají změny výjimky z povinnosti uložit individuální antidumpingové clo pro vývozce, na které se použije čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení. Netýkají se přitom v podstatě části čl. 9 odst. 5 základního nařízení, která je relevantní v projednávaném případě a podle které se v nařízení o uložení cla stanoví clo pro každého dodavatele, nebo není-li to proveditelné, pro danou dodavatelskou zemi.
- 183 Konkrétně je třeba konstatovat, že normotvůrce Unie nepovažoval za nezbytné měnit pojmy „dovoz výrobků nezávisle na jejich původu, pokud bylo zjištěno, že je dumpingový a způsobuje újmu“, stejně jako pojem „dodavatel“ a slovní spojení „není-li to proveditelné“ za účelem provedení doporučení a rozhodnutí OŘS ve věci „spojovací prostředky“ způsobem, který respektuje povinnosti Unie v rámci WTO. Pojmy relevantní v projednávaném případě mají tudíž stejný význam jak v čl. 9 odst. 5 základního nařízení v jeho původním znění, tak v jeho znění pozměněném nařízením č. 765/2012.
- 184 Tudíž z výše uvedených úvah vyplývá, že čl. 9 odst. 5 základního nařízení v původním znění musí být v rozsahu, v němž je relevantní pro projednávaný případ, vykládán v souladu s články 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO.
- K otázce, zda čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku mají nárok, aby na ně bylo uplatněno individuální antidumpingové clo podle čl. 9 odst. 5 základního nařízení
- 185 Žalobci se domnívají, že takový výrobce zařazený do vzorku, jako jsou čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku, má nárok, aby na něj bylo uplatněno individuální antidumpingové clo podle čl. 9 odst. 5 základních

- 186 Rada namítá, že antidumpingová dohoda WTO ani základní nařízení nevyžadují, aby orgány činily „nemožné“. Jestliže orgány nejsou s to vysledovat všechny jednotlivé nákupy ani srovnat běžné hodnoty s příslušnými vývozními cenami, jak je tomu v projednávaném případě, nejsou povinny uložit individuální antidumpingová opatření pro každého výrobce.
- 187 Pro účely určení, zda má výrobce zařazený do vzorku, jehož výrobek je dumpingový, nárok na to, aby na něj bylo uplatněno individuální antidumpingové clo, je třeba podotknout, že jak čl. 9 odst. 5 základního nařízení, tak i článek 9.2 antidumpingové dohody WTO stanoví, že antidumpingové clo musí být v podstatě stanoveno pro každého dodavatele na jeho dovoz výrobků, nezávisle na jejich původu, pokud bylo zjištěno, že je dumpingový a způsobuje újmu. Ze znění těchto ustanovení vyplývá, že subjekt, který není považován za „dodavatele“, nemá právo na uložení individuálního antidumpingového cla.
- 188 V této souvislosti je třeba podotknout, že podle bodu 624 písm. a) a i) zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ se čl. 9 odst. 5 základního nařízení netýká pouze ukládání antidumpingového cla, ale i výpočtu dumpingových rozpětí.
- 189 Pokud jde o právo WTO, je třeba konstatovat, že v případě, že orgány uplatní metodu výběru vzorku, stanoví článek 6.10.2 antidumpingové dohody WTO, že individuální dumpingové rozpětí se vypočte pro každého vývozce nebo výrobce, který nebyl původně vybrán a který předloží včas nezbytné informace, kromě případů, kdy je počet vývozců nebo výrobců natolik vysoký, že by individuální zjišťování znamenalo příliš velké zatížení a bránilo by včasnému ukončení šetření.
- 190 Z tohoto ustanovení vyplývá, že kromě případů, kdy je počet vývozců nebo výrobců vysoký, by orgán pověřený šetřením měl stanovit dumpingové rozpětí pro kteréhokoli vývozce nebo výrobce, který nebyl původně vybrán a který předloží nezbytné informace včas, aby byly posouzeny v průběhu šetření. V tomto ohledu bylo v bodě 6.90 zprávy skupiny odborníků ze dne 28. září 2001 (WT/DS189/R) ve věci nazvané „Argentina – Konečná dumpingová opatření na dovoz keramické dlažby z Itálie“ uvedeno, že obecné pravidlo, uvedené v první větě článku 6.10 antidumpingové dohody WTO, podle kterého musí být individuální dumpingové rozpětí stanoveno pro každého známého vývozce nebo výrobce výrobku, který je předmětem šetření, je v široké míře použitelný na vývozce, kteří jsou vybráni k přezkumu podle druhé věty téhož článku. Uvedená věta umožňuje orgánu pověřenému šetřením omezit svůj přezkum na určité vývozce nebo výrobce, ale nestanoví výjimku z obecného pravidla, že individuální rozpětí musejí být určena pro vývozce nebo výrobce, kteří jsou dotčeni přezkumem. Jsou-li oprávněni k výpočtu individuálního rozpětí i výrobci, kteří nebyli zařazeni do původního vzorku, vyplývá z toho podle uvedené zprávy, že toto právo mají i výrobci zařazení do tohoto vzorku.
- 191 Je tedy třeba konstatovat, že orgán pověřený šetřením je povinen stanovit individuální dumpingové rozpětí pro všechny vývozce nebo výrobce zařazené do vzorku dodavatelů dumpingového výrobku.
- 192 Z výše uvedeného vyplývá, že podle práva WTO platí, že každý vývozce nebo výrobce, který byl zařazen do vzorku, a spolupracoval tedy s orgánem pověřeným šetřením během celého šetření, splňuje podmínky pro to, aby mohl být považován za „dodavatele“ ve smyslu článku 9.2 antidumpingové dohody WTO.
- 193 Pokud jde o ustanovení základního nařízení, je třeba uvést, že jak již bylo konstatováno výše v bodech 183 a 184, čl. 9 odst. 5 uvedeného nařízení v původním znění v rozsahu, v němž je relevantní pro projednávaný případ, musí být vykládáno v souladu s ustanoveními antidumpingové dohody WTO. Navíc čl. 17 odst. 1 základního nařízení rovněž stanoví, že v případech, kdy je počet žadatelů, vývozců nebo dovozců, typů výrobků nebo obchodů příliš velký, může být šetření omezeno na přiměřený počet stran, výrobků nebo obchodů, který se vybere jako vzorek. Odstavec 3 téhož ustanovení uvádí, že provede-li Komise výběr vzorku, vypočítá se nicméně individuální dumpingové rozpětí pro každého vývozce nebo výrobce, který nebyl původně vybrán a který předloží nezbytné

informace ve stanovené lhůtě, pokud není počet vývozců nebo výrobců tak vysoký, že by individuální zjišťování znamenalo příliš velké zatížení a bránilo by včasnému ukončení šetření. Je třeba konstatovat, že z uvedených ustanovení základního nařízení vykládaných v souladu s právem WTO rovněž vyplývá, že jestliže jsou oprávněni k výpočtu individuálního rozpětí výrobci, kteří nebyli zařazeni do původního vzorku, jsou k němu tím spíše oprávněni výrobci, kteří do tohoto vzorku zařazeni byli. V tomto ohledu je rovněž třeba podotknout, že poslední věta čl. 9 odst. 6 základního nařízení připomíná, že na dovoz vývozců nebo výrobců, kterým bylo postupem podle článku 17 uvedeného nařízení uděleno individuální zacházení, se uloží individuální clo.

- 194 Z toho vyplývá, že podle ustanovení základního nařízení splňuje každý vývozce nebo výrobce, který byl zařazen do vzorku dodavatelů dumpingového výrobku, a tedy spolupracoval s orgány během celého šetření, splňuje podmínky pro to, aby byl považován za „dodavatele“ ve smyslu čl. 9 odst. 5 uvedeného nařízení.
- 195 V tomto ohledu je nutno připomenout, že cílem výběru vzorku výrobců/vývozců je zjistit během omezeného šetření co nejpřesněji tlak na ceny vyvíjený na výrobní odvětví Unie. Komise má proto pravomoc kdykoli měnit složení vzorku v závislosti na potřebách šetření. Žádné ustanovení antidumpingové dohody WTO nebo základního nařízení totiž nezavazuje orgány, aby zachovávaly výrobce, kteří byli původně zařazeni do vzorku, ve vzorku dodavatelů dumpingového výrobku, pokud mají za to, že tito výrobci nemohou být považováni za dodavatele nebo že nejsou původci dovozu dumpingového výrobku, který způsobuje újmu. Pokud jde o otázku, zda je třeba ponechat subjekt ve vzorku, je třeba konstatovat, že Komise má z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí přezkoumávat, širokou posuzovací pravomoc (viz obdobně rozsudek ze dne 27. září 2007, Ikea Wholesale, C-351/04, Sb. rozh., EU:C:2007:547, bod 40). Vzhledem k tomu, že však Komise nevyloučila žádného z výrobců zařazených do vzorku dodavatelů dumpingového výrobku, byla v zásadě povinna vypočítat individuální dumpingové rozpětí a uložit jemu odpovídající individuální antidumpingové clo.
- 196 Ve světle těchto úvah je třeba zkoumat, zda čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku měli nárok, aby na ně bylo uplatněno individuální antidumpingové clo podle čl. 9 odst. 5 základního nařízení.
- 197 V projednávaném případě je třeba nejprve konstatovat, že ačkoli Komise vyloučila jednoho výrobce původně zařazeného do vzorku z důvodu, že bioetanol z jeho výroby nebyl vyvezen do Unie, a tudíž nebyl výrobcem dumpingového výrobku, ponechala ve vzorku dodavatelů dumpingového výrobku nicméně čtyři americké výrobce zařazené do vzorku až do ukončení správního řízení.
- 198 Pokud jde o existenci dovozů bioetanolu pocházejícího od čtyř amerických výrobců zařazených do vzorku do Unie, u nichž bylo zjištěno, že jsou dumpingové a způsobují újmu, bylo výše v bodech 93 až 104 uvedeno, že část bioetanolu pocházejícího z jejich výroby byla vyvezena do Unie a že vývozy pocházející z této výroby podléhaly od vstupu napadeného nařízení v platnost uloženému antidumpingovému clu. Navíc podle bodu 338 zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ požadavky formulované článkem 9.2 antidumpingové dohody WTO, podle kterých je antidumpingové clo, jehož výše je v každém případě přiměřená, je vybíráno individuálně z dovozů tohoto výrobku ze všech zdrojů, se týkají vývozců nebo výrobců, u nichž se provádělo šetření. V tomto ohledu uvádí bod 60 napadeného nařízení, že šetření se týkalo jak výrobců bioetanolu, tak obchodníků/výrobců směsí, kteří vyváželi dotčený výrobek na trh Unie. Z toho vyplývá, že čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku představují „původce“ dovozu výrobku dotčeného antidumpingovým clem uloženým napadeným nařízením ve smyslu čl. 9 odst. 5 základního nařízení, jakož i článku 9.2 antidumpingové dohody WTO.
- 199 Navíc je nutno podotknout, že Rada nespochybňuje skutečnost, že čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku spolupracovali s orgány během celého šetření, a tedy nebyl žádný důvod vyloučit je ze vzorku z důvodu nespolupráce.

- 200 Kromě toho je nutno uvést, že orgány nevyloučily čtyři americké výrobce zařazené do vzorku proto, že se nejednalo o dodavatele. Naproti tomu má Rada v bodě 63 napadeného nařízení za to, že vzhledem ke struktuře odvětví bioetanolu a způsobu výroby a prodeje dotčeného výrobku na trhu USA a způsobu jeho vývozu do Unie není proveditelné stanovit individuální dumpingová rozpětí pro výrobce v USA. Podle Rady nebylo u výrobců zařazených do vzorku možné vysledovat všechny jednotlivé nákupy ani srovnat běžné hodnoty s příslušnými vývozními cenami, z čehož dovodila, že nemohla stanovit individuální dumpingová rozpětí podle čl. 9 odst. 5 základního nařízení. Z tohoto odůvodnění vyplývá, že Rada chtěla uplatnit antidumpingové clo na výrobky vyrobené čtyřmi americkými výrobci zařazenými do vzorku, aniž rozlišovala mezi případem, kdy byly vyváženy obchodníky/výrobci směsí, a případem, kdy byly vyváženy těmito výrobci.
- 201 Z toho plyne, že ponecháním čtyř amerických výrobců zařazených do vzorku ve vzorku amerických výrobců a vývozců tedy Komise uznala, že byli „dodavateli“ dumpingového výrobku, a proto byla Rada v podstatě podle čl. 9 odst. 5 základního nařízení povinna vypočítat individuální dumpingové rozpětí, jakož i uložit individuální antidumpingové clo pro každého z nich.
- 202 Toto konstatování není zpochybněno argumentem Rady, podle kterého orgány nejsou povinny uložit individuální antidumpingová opatření pro každého výrobce v případě, že nemohou vysledovat všechny jednotlivé nákupy ani srovnat běžné hodnoty s příslušnými vývozními cenami, jak je tomu v projednávaném případě.
- 203 Úvodem je nutno konstatovat, že v rozsudku ze dne 15. listopadu 2012, *Zhejiang Aokang Shoes v. Rada* (C-247/10 P, EU:C:2012:710, bod 33), bylo rozhodnuto, že čl. 2 odst. 7 základního nařízení tvoří součást ustanovení tohoto nařízení zaměřujících se pouze na určení běžné hodnoty, kdežto článek 17 téhož nařízení týkající se výběru vzorku je součástí ustanovení týkajících se zejména možných způsobů výpočtu dumpingového rozpětí, a tudíž se jedná o ustanovení s rozdílným obsahem i účelem. V tomto ohledu je nutno podotknout, že tatáž zásada se analogicky uplatní na vztah mezi čl. 2 odst. 8 a 9 základního nařízení týkajícím se hodnot relevantních pro výpočet dumpingového rozpětí na straně jedné a čl. 9 odst. 5 téhož nařízení, týkajícím se samotného dumpingového rozpětí. Ustanovení základního nařízení věnované stanovení běžné hodnoty nebo vývozní ceny mají tedy rozdílný obsah a účel než ustanovení týkající se možných způsobů výpočtu dumpingového rozpětí uvedené v čl. 9 odst. 5 a v článku 17 téhož nařízení.
- 204 Navíc z bodu 325 zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ rovněž vyplývá, že skutečnost, že orgán musí určit běžnou hodnotu nebo vývozní cenu pro jednoho nebo několik vývozců nebo výrobců, nezbytně nepředstavuje výjimku z obecného pravidla týkajícího se stanovení individuálních dumpingových rozpětí, a že dumpingová rozpětí založená na běžné hodnotě a vývozní cena založená na stejných informacích pro mnoho dodavatelů nejsou totožná s použitelným celostátním rozpětím.
- 205 V tomto ohledu je třeba uvést, že čl. 9 odst. 5 základního nařízení ani článek 6.10 nebo článek 9.2 antidumpingové dohody WTO nestanoví, že předpokladem povinnosti orgánů vypočítat individuální dumpingové rozpětí a uložit individuální antidumpingové clo pro každého dodavatele je, že musejí být schopny vysledovat všechny jednotlivé nákupy a srovnat běžné hodnoty s příslušnými vývozními cenami. Takové problémy tedy nemají žádný vliv na otázku, zda musí být uloženo individuální antidumpingové clo, a je třeba podotknout, že v rámci základního nařízení existují pro řešení takové situace jiné nástroje.
- 206 Jestliže se orgány nicméně potýkají s problémy při určení běžné hodnoty nebo vývozní ceny u určitých výrobců nebo vývozců, definuje čl. 2 odst. 3 a 9 základního nařízení pravidla týkající se možnosti tyto hodnoty určit.

- 207 Článek 2 odst. 9 základního nařízení totiž stanoví, že neexistuje-li vývozní cena nebo ukáže-li se, že vývozní cena z důvodu spojení nebo dohody o vyrovnání mezi vývozcem a dovozcem nebo třetí stranou není spolehlivá, lze vývozní cenu určit početně na základě ceny, za niž byly dovezené výrobky poprvé znovu prodány nezávislému kupujícímu, nebo pokud výrobek není prodán nezávislému kupujícímu, nebo není znovu prodán ve stavu, ve kterém byl dovezen, na jakémkoli jiném přiměřeném základě. V těchto případech se provedou úpravy pro všechny zisk a náklady včetně cel a dávek za období mezi dovozem a novým prodejem, aby se stanovila spolehlivá vývozní cena franko hranice Unie.
- 208 Na druhé straně čl. 18 odst. 1 a 3 základního nařízení stanoví podmínky, za kterých mohou orgány využít dostupné údaje, jestliže zúčastněná strana neposkytne nezbytné informace nebo jestliže poskytne informace, které nejsou ve všech ohledech dokonalé. V bodech 7.215 až 7.216 zprávy skupiny odborníků ze dne 22. dubna 2003 (WT/DS241/R) ve věci nazvané „Argentina – Konečné antidumpingové clo na drůbeží maso pocházející z Brazílie“ bylo mimo jiné konstatováno, že skutečnost, že orgán pověřený šetřením obdrží informace, které nejsou použitelné nebo spolehlivé, nemůže zabránit výpočtu individuálního dumpingového rozpětí pro výrobce, neboť antidumpingová dohoda WTO výslovně opravňuje orgány pověřené šetřením, aby doplnily údaje o konkrétním vývozcí za účelem stanovení dumpingového rozpětí, pokud poskytnuté informace nejsou spolehlivé nebo nezbytné informace nebyly poskytnuty.
- 209 Pokud jde v projednávaném případě o běžnou hodnotu čtyř výrobců zařazených do vzorku, vyplývá z bodu 45 dokumentu obsahujícího předběžné informace, že sama Komise vysvětlila, že může podle čl. 2 odst. 3 základního nařízení vysledovat jejich běžnou hodnotu na základě výrobních nákladů v zemi původu s připočtením přiměřené částky pro prodejní, správní a režijní náklady a pro zisk. Rada toto konstatování nezpochybňuje.
- 210 V rozsahu, v němž Rada má v bodě 76 odůvodnění napadeného nařízení za to, že není možné spolehlivě určit vývozní cenu a dumpingové rozpětí pro americké výrobce zařazené do vzorku, je třeba uvést, že čl. 2 odst. 9 základního nařízení umožňuje určit vývozní cenu, pokud není známa vývozní cena pro subjekt, který je předmětem šetření. Toto ustanovení totiž umožňuje, jak bylo uvedeno výše v bodě 207, určení vývozní ceny na základě ceny, za niž byly dovezené výrobky poprvé znovu prodány nezávislému kupujícímu, nebo pokud výrobek není prodán nezávislému kupujícímu, na jakémkoli jiném přiměřeném základě a při provedení vhodných úprav. V tomto ohledu je nutno připomenout, že jak vyplývá z judikatury uvedené výše v bodě 203, přestože čl. 2 odst. 8 a 9 základního nařízení zavádí taxativním způsobem možné způsoby stanovení vývozní ceny, nemají problémy při určování této ceny žádný vliv na otázku, zda existuje povinnost uplatnit na některé subjekty individuální antidumpingové clo.
- 211 Je tedy třeba odmítnout argument Rady, že orgány nebyly povinny uložit v projednávaném případě individuální antidumpingová opatření pro každého výrobce zařazeného do vzorku.
- 212 Pokud jde o konstatování uvedené výše v bodě 201, je tedy třeba následně zkoumat, zda Rada mohla namítat výjimku z povinnosti stanovit v projednávaném případě individuální dumpingové rozpětí pro čtyři americké výrobce zařazené do vzorku.

K otázce, zda bylo v projednávaném případě nemožné uložit individuální antidumpingové clo

- 213 Spor mezi účastníky řízení se dále zaměřuje na výklad slovního spojení „není-li to proveditelné“ uvedeného v čl. 9 odst. 5 základního nařízení.
- 214 Podle žalobců musí být slovní spojení „není-li to proveditelné“ v podstatě vykládáno v souladu s články 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO a se zprávou odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“.

- 215 Rada má za to, že čl. 9 odst. 5 druhý pododstavec základního nařízení má obecnější působnost než uvedené články antidumpingové dohody WTO, a to z důvodu, že neupřesňuje okolnosti, za kterých se považuje uplatnění individuálního cla za „[ne]proveditelné“. V tomto ohledu připomíná zásadu, podle které musejí unijní soudy vykládat unijní texty co možná ve světle mezinárodního práva. Rada má tak v podstatě za to, že tento rozdíl odůvodňuje odlišný výklad slovního spojení „není-li to proveditelné“ v rámci čl. 9 odst. 5 základního nařízení.
- 216 Zprv je nutno zkoumat, zda články 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO umožňují výjimku z povinnosti stanovit individuální dumpingové rozpětí pro každého známého vývozce nebo dotčeného výrobce, která může v projednávaném případě odůvodnit uložení celostátního antidumpingového rozpětí.
- 217 Pokud jde o článek 6.10 antidumpingové dohody WTO, body 316 až 318 zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ uvádí, že první věta tohoto článku, podle které orgány určí individuální dumpingové rozpětí pro každého známého vývozce nebo dotčeného výrobce, uvádí taxativní pravidlo, a nikoli preferenci. Uvádějí rovněž, že tato povinnost není absolutní a jsou z ní možné výjimky. Výběr vzorku je jediná výjimka pro určení individuálního dumpingového rozpětí pro každého známého vývozce nebo každého dotčeného výrobce, která je výslovně stanovena v článku 6.10 uvedené dohody. Druhá věta uvedeného článku totiž stanoví výjimku pro případ, že počet vývozců, výrobců, dovozců nebo typů stanovených výrobků je natolik velký, že učinit takové určení je nemožné. V těchto případech mohou orgány omezit svůj přezkum na rozumný počet zúčastněných stran nebo výrobků s použitím vzorků, které jsou statisticky odůvodněné nebo je omezit na největší procento objemu vývozu z dotčené země, které může být rozumně vyšetřeno.
- 218 Podle bodu 320 zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ nemá slovní spojení „jako pravidlo platí, že [...] určí“, uvedené v článku 6.10 antidumpingové dohody WTO, za cíl stanovit povinnost, která by byla v rozporu s jinými ustanoveními téže dohody, umožňující odchytil se od pravidla stanovení individuálního dumpingového rozpětí, kromě výjimky výběru vzorku. Tyto výjimky musejí být stanoveny ve smlouvách uvedených v Ujednání o pravidlech a řízení při řešení sporů (dále jen „uvedené smlouvy“), tak, aby bylo vyloučeno obcházení povinnosti stanovit individuální dumpingová rozpětí. Členové WTO přitom nemají neomezenou možnost definovat výjimky z článku 6.10 antidumpingové dohody WTO.
- 219 V bodě 323 zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ zamítl odvolací orgán argument, že přiznání dumpingového rozpětí výrobce obchodníkovi, který vyváží výrobek, představuje výjimku. Odkaz na „vývozce nebo výrobce“, uvedený v článku 6.10 antidumpingové dohody WTO, totiž umožňuje orgánům, aby nestanovily dumpingové rozpětí odděleně pro výrobce a pro vývozce téhož výrobku, ale určily jediné rozpětí pro oba. To představuje uplatnění povinnosti určit individuální dumpingové rozpětí.
- 220 Podle bodu 327 zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ musí být tedy jakákoli výjimka z obecného pravidla uvedeného v první větě článku 6.10 antidumpingové dohody WTO stanovená v uvedených smlouvách.
- 221 Konečně je v bodě 328 zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ konstatováno, že dohody WTO nestanoví žádnou výjimku, jako je výjimka uvedená v čl. 9 odst. 5 základního nařízení týkající se jednotlivých individuálních výrobců/vývozců ze země bez tržního hospodářství, na které se použije čl. 2 odst. 7 písm. a) téhož nařízení a které podléhají celostátnímu antidumpingovému clu, pouze pokud tito vývozci mohou prokázat, že splňují podmínky umožňující využití individuálního zacházení.
- 222 Pokud jde o článek 9.2 antidumpingové dohody WTO, je v bodě 344 zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ vysvětleno, že existuje silná paralela mezi tímto článkem a článkem 6.10 antidumpingové dohody WTO v rozsahu, v němž tento posledně uvedený

článek předepisuje stanovení individuálních dumpingových rozpětí, což má za následek povinnost dotčených orgánů uložit antidumpingové clo na individuálním základě, tak jak je stanoveno v článku 9.2 téže dohody. Kromě toho odvolací orgán konstatuje, že uvedené články využívají stejných pojmů „nemožné“ nebo „neproveditelné“ pro popis případů, v nichž se uplatní výjimka, a uvádějí tak dvě výjimky vztahující se k situaci, v níž orgán určí dumpingové rozpětí využitím vzorku. Odvolací orgán WTO nicméně rovněž podotkl, že otázka, která mu byla položena, se netýká rozsahu působnosti výjimky stanovené v článku 9.2 antidumpingové dohody WTO, ani otázky, zda se tato výjimka a výjimka stanovená v článku 6.10 téže dohody přesně překrývají.

- 223 V bodě 354 zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ byl nicméně učiněn závěr, že článek 9.2 antidumpingové dohody WTO zavazuje orgány, aby upřesnily cla uložená každému dodavateli, ledaže je to nemožné, jelikož je dotčeno několik dodavatelů.
- 224 Konečně podle bodu 376 zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ nebrání články 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO tomu, aby orgán pověřený šetřením stanovil jednotné dumpingové rozpětí a jednotné dumpingové clo pro určitý počet vývozců, pokud prokáže, že pro účely použití uvedených článků představují jediný subjekt.
- 225 Ze zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ však vyplývá, že pokud orgán využil výběru vzorku, jak je tomu v projednávaném případě, antidumpingová dohoda stanoví povinnost stanovit individuální dumpingové rozpětí a uložit individuální antidumpingové clo pro každého dodavatele spolupracujícího na šetření, a že z této povinnosti v podstatě existují výjimky zaprvé v případě výrobců nebo vývozců nezařazených do vzorku, kromě výrobců a vývozců uvedených v článku 6.10.2 antidumpingové dohody WTO, a zadruhé v případě subjektů tvořících jediný subjekt. Z antidumpingové dohody WTO nicméně nevyplývá, že existuje výjimka z povinnosti uložit individuální antidumpingové clo výrobcům zařazeným do vzorku, který spolupracoval na šetření, jestliže orgány mají za to, že nejsou s to u něj stanovit individuální vývozní cenu.
- 226 Zadruhé je nutno zkoumat, zda se konstatování ve zprávě odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011 ve věci „spojovací prostředky“ týkající se výkladu článků 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO rovněž použijí v rozsahu, v němž Rada používá čl. 9 odst. 5 základního nařízení.
- 227 Pokud jde o argument Rady, že povinnost vykládat základní nařízení s ohledem na antidumpingovou dohodu WTO je omezena z důvodu, že jsou znění dotčených ustanovení rozdílná, je zaprvé nutno připomenout, že čl. 9 odst. 5 základního nařízení, jakož i články 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO, používají pojmy „není-li to proveditelné“ nebo „neproveditelné“ a „nemožné“, což jsou synonyma. Navíc je třeba podotknout, že ve znění čl. 9 odst. 5 základního nařízení nebrání nic výkladu slovního spojení „není-li to proveditelné“ v souladu s články 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO. Kromě toho pouhá skutečnost, že čl. 9 odst. 5 základního nařízení neupřesňuje slovní spojení „není-li to proveditelné“, neumožňuje dospět k závěru, jak namítá Rada, že uvedené ustanovení tak stanoví výjimku z širší oblasti působnosti, než je působnost ustanovení antidumpingové dohody WTO.
- 228 Zadruhé je třeba připomenout, že ze znění čl. 9 odst. 5 základního nařízení jasně vyplývá, že stanovení dumpingového rozpětí a uložení celostátního antidumpingového cla představuje výjimku z obecného pravidla. „Obecnější“ výklad slovního spojení „není-li to proveditelné“, jak jej navrhuje Rada, by jí poskytl extrémně široký prostor pro uvážení, pokud jde o možnosti upustit od uložení individuálního antidumpingového cla. Takový výklad by byl v rozporu s cílem normotvůrce provést doporučení a rozhodnutí OŘS týkající se věci „spojovací prostředky“ způsobem, který respektuje jeho povinnosti v rámci WTO (viz výše, bod 179).
- 229 Z bodů odůvodnění nařízení č. 765/2012 totiž vyplývá, že normotvůrce Unie chtěl provést rozhodnutí odvolacího orgánu WTO v uvedené věci v plném rozsahu. Konkrétně normotvůrce Unie zrušil článkem 1 nařízení č. 765/2012 v prvním pododstavci čl. 9 odst. 5 základního nařízení odkaz na čl. 2 odst. 7 písm. a) uvedeného nařízení, jakož i druhý pododstavec, který upřesňoval podmínky, za

kterých mohou individuální výrobci/vývozci ze zemí bez tržního hospodářství prokázat, že splňují podmínky pro individuální zacházení. Navíc z druhého bodu odůvodnění nařízení č. 765/2012 vyplývá, že normotvůrce Unie připojil k čl. 9 odst. 5 základního nařízení nový druhý pododstavec, aby do něj zahrnul upřesnění poskytnutá odvolacím orgánem WTO týkajícím se okolností, za nichž mohou orgány stanovit dumpingové rozpětí a jednotné dumpingové clo pro několik vývozců představujících jediný subjekt.

- 230 Jak bylo ostatně konstatováno výše v bodě 182, změny provedené v čl. 9 odst. 5 základního nařízení se v podstatě netýkají části, která je relevantní v projednávaném případě a podle které nařízení ukládající clo upřesňuje částku cla uloženého každému dodavateli nebo, není-li to proveditelné, pro danou dodavatelskou zemi.
- 231 Z toho vyplývá, že Rada má nesprávně za to, že znění čl. 9 odst. 5 základního nařízení, jakož i článků 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO se v rozsahu, v němž jsou relevantní pro projednávaný případ, podstatně liší. Argument Rady, podle kterého má slovní spojení „není-li to proveditelné“ uvedené v čl. 9 odst. 5 základního nařízení obecnou působnost, tudíž musí být zamítnut.
- 232 Z výše uvedeného vyplývá, že slovní spojení „není-li to proveditelné“ uvedené v čl. 9 odst. 5 základního nařízení je třeba vykládat v souladu s obdobným pojmem použitým v člincích 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody WTO. Jestliže tedy orgán přistoupil k výběru vzorku, pojem „není-li to proveditelné“ použitý v čl. 9 odst. 5 základního nařízení, připouští v podstatě dvě výjimky ze stanovení individuálního dumpingového rozpětí, jakož i z uložení individuálního antidumpingového cla pro subjekty, které spolupracovaly na šetření, což je zaprvé případ výrobců nebo vývozců nezařazených do vzorku, kromě těch, pro něž čl. 17 odst. 3 základního nařízení stanoví individuální dumpingové rozpětí, a zadruhé případ subjektů tvořících jediný subjekt. Jinými slovy, pokud orgány přistoupily k výběru vzorku, jak tomu bylo v projednávaném případě, je výjimka ze stanovení individuálního dumpingového rozpětí, jakož i z uložení individuálního antidumpingového cla v podstatě možná pouze pro podniky, které nebyly zařazeny do vzorku a jinak nemají nárok na své individuální antidumpingové clo. Konkrétně čl. 9 odst. 5 základního nařízení neumožňuje výjimku z povinnosti uložit individuální antidumpingové clo výrobcí zařazenému do vzorku, který spolupracuje na šetření, jestliže mají orgány za to, že pro něj nemohou určit individuální vývozní cenu.
- 233 Z článku 9 odst. 5 základního nařízení tudíž vyplývá, že pokud jsou výrobci nebo vývozci součástí vzorku, orgány jsou povinny upřesnit antidumpingové clo dlužné každým jednotlivým dodavatelem.
- 234 Zatřetí je třeba ve světle těchto úvah zkoumat, zda Rada může v projednávaném případě uplatnit výjimku z povinnosti stanovit individuální dumpingové rozpětí pro každého známého vývozce nebo dotčeného výrobce, která může odůvodnit uložení celostátního antidumpingového cla.
- 235 V projednávaném případě vyplývá z bodů 6 až 10 odůvodnění napadeného nařízení, že vzhledem k vysokému počtu výrobců/vývozců ve Spojených státech se Komise rozhodla provést výběr vzorku podle článku 17 základního nařízení.
- 236 Podle bodu 64 odůvodnění napadeného nařízení, bylo stanoveno celostátní dumpingové rozpětí pro Spojené státy. Napadené nařízení proto ukládá celostátní antidumpingové clo v sazbě, která činí 62,30 eura/t netto a uplatní se na hmotnostní podíl celkového hmotnostního obsahu bioetanolu.
- 237 V bodě 63 odůvodnění napadeného nařízení odůvodňuje Rada stanovení celostátního dumpingového rozpětí v projednávaném případě tím, že vzhledem ke struktuře odvětví bioetanolu a způsobu výroby a prodeje dotčeného výrobku na trhu USA a způsobu jeho vývozu do Unie není proveditelné stanovit individuální dumpingová rozpětí pro výrobce v USA. Podle Rady výrobci zařazení do vzorku za USA dotčený výrobek do Unie nevyváželi a obchodníci/výrobci směsí, kteří byli zahrnuti do šetření,

získávali bioetanol od různých výrobců, míchali jej a prodávali zejména pro vývoz do Unie. Rada má tudíž za to, že nebylo možné vysledovat všechny jednotlivé nákupy a srovnat běžné hodnoty s příslušnými vývozními cenami ani nelze určit výrobce v okamžiku vývozu do Unie.

- 238 Rada má tedy v podstatě za to, že nemůže podle čl. 9 odst. 5 základního nařízení stanovit individuální dumpingové rozpětí, neboť nebylo možné spolehlivě stanovit vývozní cenu a dumpingové rozpětí pro čtyři americké výrobce zařazené do vzorku vzhledem k tomu, že během období šetření neuskutečnili žádný vývoz dotčeného výrobku do Unie, a tedy nemohla sledovat nákupy jejich výrobků vyvezených do Unie, a že tito výrobci obecně neměli žádné informace o časovém plánu vývozu ani o cenách zaplacených nebo splatných dovozci v Unii (viz bod 76 odůvodnění napadeného nařízení).
- 239 V tomto ohledu je na jedné straně nutno uvést, že Rada zakládá použití výjimky z pravidla spočívajícího ve stanovení individuálního dumpingového rozpětí a uložení individuálního antidumpingového cla na jiných důvodech, než je výjimka týkající se výrobců nebo vývozců nezařazených do vzorku, jestliže orgán provedl výběr vzorku, nebo výjimka týkající se subjektů tvořících jediný subjekt (viz výše, body 225 a 232).
- 240 Na druhé straně je nutno konstatovat, že Rada nepochybně, že výjimka, kterou uplatnila, se zakládala na jiné výjimce vyplývající z uvedených smluv, na které je odkazováno výše v bodech 218 a 220.
- 241 Rada tudíž nesprávně dospěla k závěru, že uložení individuálního antidumpingového cla pro členy vzorku amerických vývozců „[nebylo] proveditelné“ ve smyslu čl. 9 odst. 5 základního nařízení.
- 242 Pokud jde totiž o možnost vypočítat individuální dumpingové rozpětí, bylo výše v bodech 202 až 211 vysvětleno, že jestliže mají orgány problémy stanovit běžnou hodnotu a vývozní cenu u určitých výrobců nebo vývozců, definuje čl. 2 odst. 3 a 9 základního nařízení pravidla umožňující tyto hodnoty stanovit.
- 243 Pokud jde navíc o úvahy, podle kterých není možné sledovat výrobky výrobců zařazených do vzorku při vývozu do Unie a podle kterých výrobci zařazení do vzorku obecně neměli informace o časovém plánu vývozu ani o cenách zaplacených nebo splatných dovozci v Unii, postačí konstatovat, že Komise mohla na základě své široké posuzovací pravomoci vyloučit čtyři americké výrobce zařazené do vzorku ze vzorku výrobců a vývozců z důvodu, že se nejednalo o dodavatele zapojené do vývozu bioetanolu do Unie, neboť je podle Komise a podle Rady nebylo v okamžiku vývozu bioetanolu do Unie možné určit. Komise je přitom ponechala v uvedeném vzorku po celou dobu šetření.
- 244 Skutečnost, že orgány měly u výrobců zařazených do vzorku potíže vysledovat všechny jednotlivé prodeje nebo srovnat běžné hodnoty s příslušnými vývozními cenami, neumožňuje dospět k závěru, že v projednávaném případě, „[nebylo] proveditelné“ ve smyslu čl. 9 odst. 5 základního nařízení uložení individuálního antidumpingového cla americkým vývozcům zařazeným do vzorku.
- 245 Je třeba dospět k závěru, že napadené nařízení porušuje čl. 9 odst. 5 základního nařízení, neboť ukládá celostátní antidumpingové clo, pokud jde o čtyři americké výrobce zařazené do vzorku.
- 246 Z výše uvedeného vyplývá, že druhé části prvního žalobního důvodu, a tedy prvnímu žalobnímu důvodu musí být vyhověno v plném rozsahu, aniž je nutné zkoumat další části uvedeného žalobního důvodu, jakož i argumenty uplatňované v rámci druhé části, kterými se žalobci obecně dovolávají porušení zásad právní jistoty a legitimního očekávání, jakož i povinnosti uvést odůvodnění.

K desátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 6 odst. 7, čl. 19 odst. 1 a 2, čl. 20 odst. 2, 4 a 5 základního nařízení, jakož i práva na obhajobu, zásad zákazu diskriminace a řádné správy a nedostatečného odůvodnění

- 247 V rozsahu, v němž je tato žaloba přípustná z důvodu, že byla podána žalobci samostatně, je třeba zkoumat i opodstatněnost desátého žalobního důvodu.
- 248 V rámci desátého žalobního důvodu žalobci v podstatě uplatňují argument, že orgány se dopustily několika procesních pochybení, která vyplynula z porušení procesních práv.
- 249 Desátý žalobní důvod se dělí do čtyř částí, z nichž první vychází z porušení čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení a z nedostatečného odůvodnění, druhá z porušení čl. 20 odst. 5 základního nařízení, třetí z porušení čl. 6 odst. 7 a čl. 19 odst. 1 a 2 téhož nařízení, jakož i práva na obhajobu a čtvrtá z porušení čl. 20 odst. 5 uvedeného nařízení, jakož i práva na obhajobu.

Úvodní poznámky

- 250 Z ustálené judikatury vyplývá, že dodržování práva na obhajobu v každém řízení vedeném vůči osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení, je základní zásadou unijního práva, která musí být zajištěna, i když neexistuje žádná právní úprava týkající se řízení. Tato zásada vyžaduje, aby osoby, kterým jsou určena rozhodnutí, která významně ovlivňují jejich zájmy, mohly účelně vyjádřit své stanovisko (viz rozsudek ze dne 1. října 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, C-141/08 P, Sb. rozh., EU:C:2009:598, bod 83 a citovaná judikatura).
- 251 V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že dodržování práva na obhajobu má v řízeních, jako je to, o které jde v projednávané věci, klíčový význam (viz rozsudek Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, bod 250 výše, EU:C:2009:598, bod 93 a citovaná judikatura).
- 252 K porušení práva na obhajobu dochází, když existuje možnost, že z důvodu pochybení Komise bude mít jí vedené správní řízení odlišný výsledek. Žalobkyně prokáže, že došlo k takovému pochybení, jestliže právně dostačujícím způsobem prokáže nikoliv, že rozhodnutí Komise by mělo jiný obsah, ale právě že by mohla lépe zajistit svou obhajobu, kdyby nedošlo k procesní vadě, například z důvodu skutečnosti, že by mohla využít pro svou obhajobu dokumenty, k nimž jí byl během správního řízení odepřen přístup (v tomto smyslu viz rozsudek Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, bod 250 výše, EU:C:2009:598, bod 94 a citovaná judikatura).
- 253 Pokud tedy nařízení, které navíc ukládá konečná antidumpingová cla, spadá do systematického rámce souboru opatření, nelze požadovat, aby jeho odůvodnění upřesňovalo jednotlivé skutkové a právní okolnosti, někdy velmi obsáhlé a složité, které jsou jeho předmětem, ani aby orgány zaujímaly postoj ke všem argumentům, kterých se dotčené strany dovolávají. Je naopak dostačující, aby orgán, který akt vydal, vyložil skutkové okolnosti a právní úvahy, které mají v systematice sporného nařízení zásadní význam (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2010, Whirlpool Europe v. Rada, T-314/06, Sb. rozh., EU:T:2010:390, bod 114).
- 254 Je nicméně třeba podotknout, že na základě čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 musí každá žaloba obsahovat předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Podle ustálené judikatury tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné pro to, aby umožnily žalovanému připravit svou obranu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších informací. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je třeba pro to, aby byla žaloba přípustná, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 11. ledna 2013, Charron Inox a Almet v. Komise a Rada, T-445/11 a T-88/12, EU:T:2013:4, bod 57).

255 Ve světle těchto úvah je třeba zkoumat argumenty žalobců uvedené ve čtyřech částech desátého žalobního důvodu.

K první části desátého žalobního důvodu, vycházející z neúplnosti dokumentu obsahujícího konečné informace a z porušení čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení, jakož i z nedostatečného odůvodnění napadeného nařízení

256 Žalobci uplatňují tvrzení, že dokument obsahující konečné informace neobsahuje dostatek informací o různých skutečnostech týkajících se výpočtu dumpingového rozpětí a újmy, některých úprav, výrobního odvětví Unie a změny doby platnosti opatření uložených na pět let. Podle žalobců z toho vyplývá porušení čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení a napadené nařízení tedy není dostatečně odůvodněno. V tomto ohledu žalobci uplatňují sedm různých výtek.

257 Rada tyto argumenty zpochybňuje.

258 Úvodem je nutno podotknout, že podle nadpisu desátého žalobního důvodu v žalobním návrhu se žalobci dovolávají „celé řady porušení práva na obhajobu žalobců a jejich členů“. Pokud jde přitom o první část prvního žalobního důvodu, je třeba konstatovat, že z bodu 152 žalobního návrhu vyplývá, že se týká „dokumentu obsahujícího konečné informace, který [žalobci] obdrželi“. Navíc žalobci v žalobě neuvádějí, že uvedená část se týká oznámení dokumentu obsahujícího konečné informace jinému účastníku správního řízení. Z toho vyplývá, že tato část musí být vykládána tak, že se týká údajného porušení procesních práv žalobců jakožto zúčastněných stran antidumpingového řízení.

259 Je třeba konstatovat, že čl. 20 odst. 2 základního nařízení mimo jiné stanoví, že žadatelé, dovozci a vývozci a jejich zájmové svazy a země vývozu mohou požádat o konečné informace o nejdůležitějších skutečnostech a úvahách, na jejichž základě je zamýšleno doporučit přijetí konečných opatření. Podle čl. 20 odst. 4 téhož nařízení se konečné informace poskytují písemně a podávají se co nejdříve, obvykle nejpozději jeden měsíc před vydáním konečného rozhodnutí nebo před předložením návrhu Komise na přijetí konečných opatření. Stanoví se v něm rovněž, že pokud Komise nemůže sdělit některé skutečnosti nebo úvahy v tomto okamžiku, sdělí je co nejdříve.

260 V rámci první výtky žalobci uplatňují tvrzení, že dokument obsahující konečné informace neposkytl kromě několika obecných prohlášení žádné informace o výpočtu celostátního dumpingového rozpětí a újmy. Tento nedostatek způsobil, že žalobci „a jejich členové“ se nijak nemohli vyjádřit k neexistenci administrativní chyby ve výpočtech, k neexistenci metodických chyb v použité metodice, k otázce, zda vnitrostátní prodejní ceny byly upraveny na úroveň cen ze závodu a k otázce, zda byly provedeny nezbytné úpravy.

261 Pokud jde zaprvé o rozsah újmy, je nutno konstatovat, že první výtka je v rozporu s druhou výtka (viz dále, body 268 až 270) podle které Komise poskytla „vysvětlivku a excelové tabulky na podporu výpočtu rozsahu újmy“. První výtka je tudíž třeba zamítnout v rozsahu, v němž se týká informací k rozsahu újmy.

262 Pokud jde zadruhé o dumpingové rozpětí, je třeba podotknout, že žalobci na jedné straně ve svých písemnostech blíže nevymezují „několik obecných prohlášení“ týkajících se výpočtu dumpingového rozpětí v dokumentu obsahujícím konečné informace, na které odkazují. Na druhou stranu žalobci nevysvětlují, proč se domnívají, že tato prohlášení jsou nepřiměřená a nevymezují informace, které podle jejich názoru potřebovali. Vzhledem k nedostatku takových upřesnění je třeba v souladu s judikaturou uvedenou výše v bodě 252, jakož i s judikaturou uvedenou výše v bodě 254, odmítnout první výtka jako nepřípustnou.

- 263 Pokud jde o dumpingové rozpětí, je v každém případě třeba připomenout, že podle úvah ohledně dumpingu, uvedených v bodech 60 až 74 dokumentu obsahujícího konečné informace, který v podstatě odpovídá bodům 60 až 62, 64 až 68, 72, 74 a 75 odůvodnění, jakož i částem bodů 70, 73 a 76 odůvodnění napadeného nařízení, bylo toto rozpětí v projednávaném případě stanoveno na základě informací předložených obchodníky/výrobcí směsí, kteří nejsou ve spojení, tedy jejich domácích prodejních cen pro stanovení běžné hodnoty a jejich cen pro odběratele v Unii pro stanovení vývozní ceny. Tyto informace tedy obecně představují, jak správně podotýká Rada, důvěrné údaje obchodníků/výrobců směsí, které nemohou být v případě neexistence zvláštních okolností sdělovány takovým zúčastněným stranám, jako jsou žalobci, kteří zastupují zájmy svých dodavatelů.
- 264 Stejně tak je třeba uvést, že žalobci neprokázali, jak by mohli v případě neexistence tohoto pochybení lépe zajistit svou obhajobu ve smyslu judikatury uvedené výše v bodě 252. Neuvedli totiž žádný argument týkající se nesprávného skutkového zjištění nebo nesprávného právního posouzení, kterých se dopustily orgány, ale omezili se na konstatování, že nemohou poskytnout svá vyjádření k takovým hypotetickým situacím, jako jsou situace týkající se absence administrativních chyb ve výpočtech a metodických chyb v použité metodice, a k otázce, zda byly provedeny nezbytné úpravy. Navíc je nutno konstatovat, že žalobci nijak nevysvětlují, jak by mohli být s to poskytnout relevantní vyjádření k nedůvěrným informacím o cenách dotyčných obchodníků/výrobců směsí, a nevysvětlují ani úpravy, které podle nich mohly být nezbytné.
- 265 Pokud jde o údajnou nemožnost poskytnout vyjádření „k otázce, zda vnitrostátní prodejní ceny byly upraveny na úroveň cen ze závodu“, žalobci neupřesňují výpočet, na který odkazují. Tento argument není v důsledku toho vznesen uceleně a srozumitelně ve smyslu judikatury uvedené výše v bodě 254 a musí být odmítnut jako nepřijatelný. V každém případě je nutno konstatovat, že z bodu 94 dokumentu obsahujícího konečné informace a z bodu 97 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že vážené průměrné prodejní ceny jednotlivých druhů výrobku účtované výrobcí v Unii zařazenými do vzorku odběratelům na trhu Unie, kteří nejsou ve spojení, byly upraveny na úroveň cen ze závodu.
- 266 Zatřetí v rozsahu, v němž žalobci tvrdí, že „jejich členům“ bylo bráněno v poskytnutí určitých vyjádření, postačí podotknout, že žalobci ve svých písemnostech nevysvětlují, koho se tento argument týká. Z písemností žalobců tedy srozumitelně nevyplývá, ve smyslu judikatury uvedené výše v bodě 254, kdo jsou členové, na které odkazují, a první výtku je tedy třeba odmítnout jako nepřijatelnou v rozsahu, v němž se týká porušení procesních práv členů žalobců při antidumpingovém řízení.
- 267 Z toho vyplývá, že první výtku musí být zamítnuta v plném rozsahu.
- 268 V rámci druhé výtky žalobci uplatňují argument, že pokud jde o dva obchodníky/výrobce směsí, kteří spolupracovali na šetření, neposkytla Komise vysvětlení k metodě použité pro výpočet dumpingového rozpětí, ani elektronickou verzi „excelových“ tabulek prokazujících výpočet dumpingového rozpětí, což „činí porozumění konečnému výsledku ještě obtížnějším“.
- 269 Je třeba poznamenat, že žalobci v rozporu s tím, co je vyžadováno judikaturou uvedenou výše v bodě 252, nevysvětlují, v jaké míře mohlo vést antidumpingové řízení v případě neexistence údajného pochybení k jinému výsledku.
- 270 V každém případě je zaprvé třeba podotknout, že Rada namítá, že dva obchodníci/výrobci směsí, kteří spolupracovali na šetření, obdrželi výpočet dumpingového rozpětí, jakož i dokument obsahující další informace, až po jejich vyjádření k dokumentu obsahujícímu konečné informace. Rada trvá na tom, že nemohla tyto dokumenty založit do nedůvěrného spisu, neboť obsahují důvěrné informace, které nemohou být žalobcům sděleny. Žalobci tento argument nezpochybňují. Zadruhé, pokud jde o údajnou neexistenci vysvětlení metody použité pro výpočet dumpingového rozpětí, žalobci neuvádějí, proč mají za to, že vysvětlení poskytnuté v bodech 72 a 73 dokumentu obsahujícího konečné informace, které bylo převzato v bodech 74 a 75 odůvodnění napadeného nařízení, nejsou vhodná.

Zatřetí, pokud jde o neexistenci „excelových“ tabulek, je třeba konstatovat, že orgány nejsou v žádném případě povinny poskytovat zúčastněným osobám „elektronickou verzi excelových tabulek prokazující výpočet dumpingového rozpětí“.

- 271 Z toho vyplývá, že druhá výtka musí být zamítnuta.
- 272 V rámci třetí výtky žalobci tvrdí, že Komise v dokumentu obsahujícím konečné informace nezkoumala argumenty uvedené žalobci a jejich členy v jejich vyjádřeních k dokumentu obsahujícímu předběžné informace, zejména „pokud jde o zvláštní důvody, na jejichž základě dospěla k závěru, že společnosti zařazené do vzorku neměly navzdory důkazům předloženým několika členy žalobců vývozní cenu“.
- 273 Pokud jde zaprvé o argumenty žalobců v jejich vyjádřeních poskytnutých jako odpověď na dokument obsahující předběžné informace týkající se neexistence vývozní ceny společností zařazených do vzorku, je třeba na jedné straně podotknout, že konečné informace ve smyslu čl. 20 odst. 2 základního nařízení se týkají nejdůležitějších skutečností a úvah, na jejichž základě je zamýšleno doporučit přijetí konečných opatření. Z toho vyplývá, že z uvedeného ustanovení neplyne pro Komisi žádná povinnost zkoumat v dokumentu obsahujícím konečné informace argumenty uvedené zúčastněnou stranou v jejích vyjádřeních k dokumentu obsahujícímu předběžné informace, pokud nemá za to, že tyto argumenty se týkají nejdůležitějších skutečností a úvah, na jejichž základě je zamýšleno doporučit přijetí konečných opatření.
- 274 Na druhé straně je třeba v projednávaném případě uvést, že Komise v bodech 62 a 68 dokumentu obsahujícím konečné informace, který v podstatě odpovídá bodům 63 a 69 odůvodnění napadeného nařízení, poukázala na to, že američtí výrobci zařazení do vzorku nevyváželi dotčený výrobek do Unie, že nebylo možné vysledovat všechny jednotlivé nákupy a srovnat běžné hodnoty s příslušnými vývozními cenami, že nebylo možné určit výrobce v okamžiku vývozu do Unie a že tito výrobci neměli představu o úrovni vývozních cen do EU. Na základě těchto poznatků zamítla argument některých amerických výrobců, podle kterého prodejní cena účtovaná výrobcí ve Spojených státech vůči obchodníkům/výrobcům směsí z jejich země, kteří nejsou ve spojení, může sloužit jako vývozní cena. Žalobci nevysvětlují, proč jsou tato konstatování nevhodná.
- 275 Pokud jde zadruhé o argumenty, že Komise opomenula v dokumentu obsahujícím konečné informace zkoumat argumenty uvedené žalobci a jejich členy v jejich vyjádřeních k dokumentu obsahujícímu předběžné informace a podle kterých nezohlednila „důkazy poskytnuté několika členy žalobců“, je třeba konstatovat, že neuvedli, které argumenty nebyly Komisí v dokumentu obsahujícím konečné informace zkoumány, kteří z jejich členů uvedli tyto argumenty nebo které důkazy nebyly Komisí zohledněny. Tyto argumenty tedy nesplňují podmínky stanovené v čl. 44 odst. 1 písm. d) jednacího řádu ze dne 2. května 1991, který vyžaduje, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je žaloba založena, uceleně a srozumitelně vyplývaly z textu samotné žaloby (viz výše, bod 254), a musejí být proto odmítnuty jako nepřijatelné.
- 276 Třetí výtka je tedy třeba v celém jejím rozsahu zamítnout.
- 277 V rámci čtvrté výtky žalobci argumentují, že dokument obsahující konečné informace nijak nevysvětlil neexistenci úpravy objemu amerického dovozu na základě procenta paliva, avšak tato úprava byla provedena pro dovozy ze všech jiných zemí.
- 278 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobci v rámci tohoto bodu žalobního důvodu v rozporu s požadavky judikatury uvedené výše v bodě 252 nevysvětlují, jak mohlo antidumpingové řízení při neexistenci údajného pochybení vést k jinému výsledku. Ze třetího bodu každopádně vyplývá, že vysvětlení poskytnuté v dokumentu obsahujícím konečné informace v tomto ohledu umožnilo žalobcům zpochybnit neexistenci analogické úpravy v případě dovozů ze Spojených států. Z toho vyplývá, že čtvrtá výtka musí být rovněž zamítnuta jako neopodstatněná.

- 279 V rámci páté výtky žalobci tvrdí, že dokument obsahující konečné informace neuvedl žádný detail k důvodu, proč nemělo vyloučení výrobců směsí E85 a analogických směsí „od počátku“ z výrobního odvětví Unie žádný vliv na stanovení podstatné újmy. Žádný poznatek ze spisu nepodporuje v tomto ohledu konstatování Komise v její odpovědi na vyjádření žalobců k dokumentu obsahujícímu konečné informace, podle kterého je výroba těchto směsí „velmi omezená“.
- 280 V tomto ohledu vysvětluje Rada ve své žalobní odpovědi, že tato tvrzení jsou nesprávná, neboť Komise nevyločila směsi E85 „od počátku“. Podle dostupných informací existovalo v Unii pouze několik výrobců směsí E85, jejich výroba byla velmi omezená, přičemž nedůvěrné dotazníky dvou výrobců Unie uváděly, že vyrábějí E85 v malých množstvích, a tato zjištěná malá množství tedy byla použita ve výpočtech.
- 281 Na jednu stranu je nutno konstatovat, že žalobci nedoložili výraz „obdobné směsi“. V důsledku toho nebyl tedy uplatněn argument týkající se uvedených „obdobných směsí“ uceleně a srozumitelně ve smyslu judikatury uvedené výše v bodě 254 a musí být odmítnut jako nepřijatelný.
- 282 Na druhou stranu žalobci nezpochybňují pravdivost zjištění uvedených Radou v žalobní odpovědi. Je tudíž třeba uvést, že z vysvětlivek Rady vyplývá, že směsi E85 nebyly vyloučeny z šetření „od počátku“ a že ve správném spisu existovaly poznatky na podporu skutečnosti, že výroba dotyčných směsí v Unii byla „velmi omezená“. Pátou výtku je tudíž třeba ve zbývající části zamítnout jako neopodstatněnou.
- 283 V rámci šesté výtky žalobci uplatňují tvrzení, že Rada navzdory jejich žádosti o úředníka pro slyšení na jednání před Komisí neposkytla údaje týkající se nákladů na suroviny výrobců výrobního odvětví Unie. Kdyby měli k dispozici tyto údaje, mohli by „s větší jistotou“ prokázat, že údajná podstatná újma byla způsobena zvýšením nákladů na suroviny výrobního odvětví Unie.
- 284 V tomto ohledu je nejprve třeba konstatovat, že žalobci na jednání konaném dne 11. září 2012 žádali, aby byli informováni o „údajích týkajících se tendencí nákladů na výrobu a suroviny“. Podle protokolu z tohoto jednání vyzval úředník pro slyšení skupinu vyšetřovatelů Komise, aby nejpozději do 18. září 2012 podala písemné vysvětlení. Zaprvé je třeba podotknout, že žalobci ve svých písemnostech netvrdí, že na tuto žádost úředníka pro slyšení nebylo řádně reagováno. Zadruhé žalobci ani neprokázali, že zopakovali svou žádost v rámci konečné informace podle čl. 20 odst. 2 základního nařízení.
- 285 Dále je nutno konstatovat, že žalobci neprokázali, že žádali Radu, aby jim poskytla dotyčné údaje.
- 286 Konečně Rada vysvětluje, že informace, podle kterých většina výrobců výrobního odvětví Unie vyrovnává riziko kolísání cen surovin, mají důvěrnou povahu a že tedy není možné založit je do nedůvěrného spisu, což žalobci nezpochybnili.
- 287 Z uvedeného vyplývá, že žalobci neprokázali, že orgány v rámci povinností vyplývajících z čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení neuspokojivě odpověděly na jejich žádosti o přístup k dalším informacím týkajícím se nákladů na suroviny výrobního odvětví Unie. Argument, na kterém je založena šestá výtka, tedy nemůže být přijat.
- 288 V rámci sedmé výtky žalobci tvrdí, že další informační dokument, v němž Komise navrhla změnu doby platnosti navrženého konečného antidumpingového opatření ze tří let na pět let, nebyl dostatečně odůvodněn, neboť „pouze zamítl dva ze tří důvodů, na jejichž základě Rada původně navrhla platnost tří let“ a „nezkoumala třetí důvod“.
- 289 Je třeba konstatovat, jak správně navrhuje Rada, aniž by v tomto ohledu odporovala žalobcům, že podle čl. 11 odst. 2 základního nařízení činí doba platnosti antidumpingových opatření obvykle pět let. Další informační dokument tak tedy stanovil návrat k běžnému období. V tomto ohledu je nutno konstatovat, že povinnost uvést odůvodnění v rámci antidumpingových opatření neukládá orgánům,

aby vysvětlily, proč byl jejich názor, o kterém uvažovaly v určité fázi antidumpingového řízení, případně neodůvodněný (v tomto smyslu viz rozsudek Whirlpool Europe v. Rada, bod 253 výše, EU:T:2010:390, bod 116).

290 Navíc žalobci neuvádějí, jaký vliv má neexistence zkoumání „třetího důvodu“, kterého se původně dovolávala Komise v rámci odůvodnění doby platnosti pouze tří let, v dokumentu obsahujícím konečné informace.

291 Sedmou výtku je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněnou.

292 Vzhledem k tomu, že nelze přijmout sedm výtek vznesených žalobci, je třeba rovněž zamítnout argument žalobců, že napadené nařízení není „řádně odůvodněno“ na základě skutečnosti, že dokument obsahující konečné informace je neúplný. V důsledku toho musí být první část desátého žalobního důvodu odmítnuta jako zčásti nepřijatelná a zamítnuta jako zčásti neopodstatněná.

Ke druhé části desátého žalobního důvodu, vycházející ze skutečnosti, že další informační dokument byl poskytnut v první řadě členským státům a žadateli a následně žalobcům, a to v rozporu se zásadami řádné správy a zákazu diskriminace, práva na obhajobu, jakož i čl. 20 odst. 5 základního nařízení

293 Žalobci v podstatě tvrdí, že Komise navrhla změnu doby platnosti opatření ze tří na pět let zástupcům členských států v poradním výboru a žadateli dříve, než byla tato informace sdělena jim, a to v rozporu se zásadami zákazu diskriminace a řádné správy, jakož i s právem na obhajobu žalobců a „jejich členů“. Navíc skutečnost, že poradní výbor schválil změnu doby platnosti opatření během schůzky, která se konala dva dny před tím, než byl dokument obsahující konečné informace oznámen zúčastněným stranám, a tedy před vyjádřením žalobců, porušuje povinnost přihlídnout k vyjádření k dokumentu obsahujícímu konečné informace, zakotvené v čl. 20 odst. 5 základního nařízení.

294 Rada argumenty žalobců zpochybňuje.

295 Je třeba připomenout, že podle čl. 20 odst. 5 základního nařízení „ke stanoviskům [vyjádřením] obdrženým po poskytnutí konečných informací lze přihlídnout pouze tehdy, obdrží-li je Komise ve lhůtě, kterou stanoví v každém případě s ohledem na naléhavost věci a která činí nejméně deset dnů“.

296 Pokud jde zaprvé o údajné porušení práva na obhajobu, postačí konstatovat, že žalobci nevysvětlují, jak by oni sami nebo jejich členové mohli lépe zajistit svou obranu, kdyby k tomuto pochybení nedošlo. S ohledem na judikaturu uvedenou výše v bodě 252 je tudíž třeba tento argument zamítnout.

297 Pokud jde zadruhé o argument, že žadatel byl informován o změně doby platnosti opatření předtím, než byla tato informace oznámena jiným zúčastněným osobám, odvolávají se žalobci na tiskovou zprávu zveřejněnou na internetové stránce sdružení ePure dne 20. prosince 2012, v níž toto sdružení oznámilo, že Unie v projednávaném případě pokročila směrem k zavedení antidumpingových opatření na období pěti let, neboť takové „rozhodnutí“ bylo „podpořeno“ většinou členských států.

298 Rada zpochybňuje toto tvrzení a v rámci své žalobní odpovědi tvrdí, že Komise ve stejnou dobu, tedy dne 21. prosince 2012, informovala všechny zúčastněné strany včetně žadatele o návrhu změnit dobu platnosti opatření. Dodává, že není povinna vysvětlovat nebo obhajovat obsah tiskové zprávy zveřejněné třetí osobou.

299 V tomto ohledu je třeba uvést, že uvedená tisková zpráva je pouze indicií, která neprokazuje, že Rada respektive Komise skutečně informovala žadatele o změně doby platnosti opatření dříve, než informovala žalobce, a že žalobci nepředložili žádný další poznatek na podporu svého tvrzení. V důsledku toho je třeba zamítnout tento argument z důvodu, že jej žalobci neprokázali.

- 300 Zatřetí je třeba zkoumat argument, podle něhož byl návrh na změnu doby platnosti opatření předem oznámen zástupcům členských států v poradním výboru.
- 301 Podle žalobců se zpráva sdružení ePure ze dne 20. prosince 2012 týká hlasování poradního výboru na schůzce konané dne 19. prosince 2012 a prokazuje, že Komise podala návrh na prodloužení doby platnosti opatření ze tří na pět let zástupcům členských států v poradním výboru a žadateli předtím, než byla tato informace sdělena jim. Rada přitom zpochybňuje tento argument a ve své žalobní odpovědi tvrdí, že Komise informovala členské státy, jakož i zúčastněné osoby o návrhu změnit dobu platnosti opatření v téže době, tedy dne 21. prosince 2012.
- 302 Pokud jde zaprvé o údajné porušení zásady zákazu diskriminace orgány Unie, je třeba podotknout, že jeho podmínkou je, že se srovnatelnými situacemi bylo zacházeno odlišně, čímž byly znevýhodněny určité subjekty vůči jiným subjektům, aniž by takové rozdílné zacházení bylo odůvodněno podstatnými objektivními rozdíly (rozsudek ze dne 23. října 2003, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures a Zhejiang Yankon v. Rada, T-255/01, Recueil, EU:T:2003:282, bod 60).
- 303 V tomto ohledu postačí podotknout, že zástupci členských států v poradním výboru nejsou na rozdíl od žalobců zúčastněnými stranami v antidumpingovém řízení. Z toho vyplývá, že žalobci a členské státy se nenacházejí ve srovnatelných situacích ve smyslu judikatury. Sdělování informací členským státům tudíž není upraveno článkem 20 základního nařízení, ale dochází k němu podle jeho čl. 15 odst. 2 v původním znění, které je použitelné na projednávaný případ, podle kterého Komise před zasedáním poradního výboru sděluje členským státům „veškeré potřebné informace“.
- 304 Pokud jde zadruhé o údajné porušení zásady řádné správy, je třeba připomenout, že Komise a Rada jsou povinny během správního řízení dodržovat základní práva Unie, mezi něž patří i právo na řádnou správu, zakotvené v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie, který zahrnuje řadu zvláštních práv. Zásada řádné správy nepřiznává sama o sobě práva jednotlivcům s výjimkou případu, kdy je projevem zvláštních práv ve smyslu článku 41 Listiny základních práv (rozsudek ze dne 4. října 2006, Tillack v. Komise, T-193/04, Sb. rozh., EU:T:2006:292, bod 127). Žalobci se však nedovolávají takového zvláštního práva.
- 305 Každopádně i za předpokladu, že by byl argument žalobců chápán jako výtku dovolávající se porušení povinnosti řádné péče, je třeba připomenout, že uvedená povinnost ukládá příslušnému orgánu důsledně a nestranně zkoumat všechny relevantní skutečnosti projednávaného případu [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2014, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler v. Rada, T-643/11, Sb. rozh. (výňatky), EU:T:2014:1076, bod 46 a citovaná judikatura]. Vzhledem k tomu, že však žalobci v projednávaném případě nepředložili žádný důkaz, který by mohl požadovaným způsobem prokázat, že Komise nebo Rada porušily tuto povinnost, je tedy třeba zamítnout argument týkající se porušení zásady řádné správy jako neopodstatněný.
- 306 Argument žalobců týkající se porušení zásady zákazu diskriminace a řádné správy je tudíž třeba zamítnout.
- 307 Začtvrté je rovněž třeba zamítnout argument žalobců, podle kterého byl porušen čl. 20 odst. 5 základního nařízení na základě skutečnosti, že návrh na změnu doby platnosti opatření byl předložen poradnímu výboru a byl jím „ratifikován“ před tím, než byla předložena vyjádření zúčastněných stran. I za předpokladu, že by toto ustanovení vytvářelo, jak tvrdí žalobci, povinnost „orgánů“ přihlídnout k „vyjádřením týkajícím se dokumentu obsahujícího konečné informace“, postačí podotknout, že žalobci v rozporu s tím, co je vyžadováno judikaturou uvedenou výše v bodě 252 nevysvětlují, v jakém rozsahu by při neexistenci tvrzeného pochybení mohlo antidumpingové řízení vést k jinému výsledku. Každopádně je nutno připomenout, že podle čl. 9 odst. 4 základního nařízení v původním znění, které se použije na projednávaný případ, je poradní výbor, který ostatně není orgánem, konzultován předtím, než Rada uloží konečné antidumpingové clo. Článek 15 odst. 2 základního nařízení ve svém původním znění stanoví, že Komise sdělí členským státům předem „veškeré potřebné informace“. Na jedné straně

přítom žalobci netvrdí, že Rada nezohlednila jejich vyjádření předložené dne 2. ledna 2013 týkající se doby platnosti opatření při přijetí napadeného nařízení. Na druhé straně žalobci ani netvrdí, že jejich vyjádření předložené dne 2. ledna 2013 obsahovalo potřebné informace, které měla Komise podle uvedeného odstavce sdělit členským státům.

308 Druhou část desátého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

Ke třetí části desátého žalobního důvodu, vycházející z neúplného přístupu k nedůvěrnému vyšetřovacímu spisu v rozporu s právem na obhajobu, čl. 6 odst. 7 a čl. 19 odst. 1 a 2 základního nařízení

309 Žalobci uvádějí argument, že Komise jim navzdory četným žádostem, které v tomto ohledu podali během šetření, odepřela přístup k určitým informacím, určitým důkazům a určitým dokumentům. Tato skutečnost je v rozporu s čl. 6 odst. 7 a s čl. 19 odst. 1 a 2 základního nařízení a porušuje jejich právo na obhajobu. Žalobci uvádějí pět výtek, v jejichž rámci tvrdí, že Komise neposkytla plný přístup k nedůvěrnému vyšetřovacímu spisu.

310 Rada zpochybňuje argumenty žalobců.

311 Ustanovení čl. 6 odst. 7 základního nařízení zní:

„Žadatelé, dovozci a vývozci a jejich zájmové svazy, uživatelé a organizace spotřebitelů, kteří se přihlásí podle čl. 5 odst. 10, a zástupci země vývozu mohou na základě písemné žádosti nahlédnout do všech informací, které předal Komisi některý účastník šetření, s výjimkou interních dokumentů orgánů [Unie] nebo členských států, pokud mají tyto informace význam pro uplatnění jejich věci, nejsou důvěrné ve smyslu článku 19 a jsou používány při šetření. Strany se mohou k těmto informacím vyjádřit a k jejich stanoviskům se přihlédnou, pokud jsou v odpovědi řádně doložena.“

312 Podle čl. 19 odst. 1 základního nařízení „[s]e všemi informacemi důvěrné povahy (například proto, že by jejich prozrazení znamenalo významnou soutěžní výhodu pro konkurenta nebo by nepříznivě ovlivnilo poskytovatele informace nebo osobu, od níž byly získány) nebo důvěrně poskytnutými stranami šetření zacházejí orgány jako s důvěrnými informacemi, jsou-li k tomu udány oprávněné důvody.“

313 Ustanovení čl. 19 odst. 5 základního nařízení zní:

„Rada, Komise a členské státy ani jejich zaměstnanci nesdělují informace, které obdržely na základě tohoto nařízení a jejichž poskytovatel požádal o důvěrný způsob zacházení s nimi, bez výslovného svolení poskytovatele. Informace vyměňované mezi Komisí a členskými státy, informace o konzultacích podle článku 15 nebo interní dokumenty vypracované úřady [Unie] nebo orgány členských států se nesdělují, nestanoví-li toto nařízení jinak.“

314 Porušení práva na přístup k vyšetřovacímu spisu může mít za následek zrušení napadeného nařízení pouze tehdy, jestliže by zpřístupnění dotčených dokumentů mohlo, byť v omezené míře, vést k jinému výsledku správního řízení, pokud by se o něj dotyčný podnik mohl v průběhu uvedeného řízení opřít (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, Sb. rozh., EU:C:2012:78, bod 174).

315 Pokud jde o první výtku, žalobci mají za to, že Komise odepřela poskytnutí přístupu nebo nedůvěrného shrnutí pokud jde o databáze Eurostatu (Statistický úřad Evropské unie) a další databáze vnitrostátních celních orgánů používané pro stanovení objemu a hodnoty různých dovozů.

- 316 Je třeba konstatovat, že v rámci první výtky žalobci v rozporu s tím, co je požadováno judikaturou uvedenou výše v bodech 252 a 314, nevysvětlují, v jakém rozsahu mohlo antidumpingové řízení při nedostatku údajného pochybení vést k jinému výsledku. První výtku je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněnou.
- 317 V rámci druhé výtky uplatňují žalobci argument, že jim Komise odmítla poskytnout interní dokument obsahující stanovisko jejího generálního ředitelství (GŘ) „Daně a celní unie“ týkající se definice dotčeného výrobku.
- 318 Na jedné straně je nutno konstatovat, že v této výtce žalobci v rozporu s tím, co je požadováno judikaturou uvedenou výše v bodech 252 a 314, nevysvětlují, v jakém rozsahu by při neexistenci údajného pochybení mohlo antidumpingové řízení vést k jinému výsledku. Na druhou stranu je třeba konstatovat, že podle čl. 19 odst. 5 základního nařízení se interní dokumenty nesdělují, nestanoví-li uvedené nařízení výslovně jinak. Druhou výtku je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněnou.
- 319 V rámci třetí výtky uplatňují žalobci argument, že pokud jde o určení části výroby etanolu z cukrové řepy, Komise se opírala o dopis žadatele, který uváděl číselnou hodnotu 12 %, ale neuvedla žádné podrobnosti týkající se zdroje použitých údajů a použité metodiky, na jejichž základě dospěla k tomuto odhadu. Žalobci mají za to, že tedy nemohli Komisi prokázat, že jejich „vyšší číselné hodnoty“ výroby z cukrové řepy byly „správné číselné hodnoty“.
- 320 Je třeba podotknout, že v rámci tohoto argumentu žalobci v rozporu s tím, co je vyžadováno judikaturou uvedenou výše v bodech 252 a 314, nevysvětlují, v jakém rozsahu by sdělení zdroje a metody použité pro výpočet mohlo vést k jinému výsledku antidumpingového řízení.
- 321 Komise každopádně vysvětluje, že nebyla oprávněna prozradit dotyčné informace z toho důvodu, že zahrnovaly důvěrné obchodní informace poskytnuté žadatelem. V tomto ohledu žalobci jednak nevysvětlují, v čem je informace v části dotyčného dopisu, který citují na straně 434 přílohy A.10 žaloby, podle které je podíl 12 % pocházející od obchodního analytika, nedostatečná k identifikaci zdroje dotyčných údajů. Dále z uvedené citace nikterak nevyplývá, že tento dopis obsahoval popis metody použité pro výpočet dotyčného podílu na trhu.
- 322 Třetí výtku je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněnou.
- 323 V rámci čtvrté výtky uplatňují žalobci argument, že ve spisu není žádný nedůvěrný poznatek, který potvrzuje konstatování uvedené v bodě 141 odůvodnění napadeného nařízení, podle kterého většina výrobců výrobního odvětví Unie vyrovnává riziko kolísání cen surovin.
- 324 Zaprvé je třeba podotknout, že žalobci v rámci čtvrté výtky neuplatňují porušení svého práva na přístup k nedůvěrnému spisu. Tento žalobní důvod není tudíž opodstatněný a musí být zamítnut.
- 325 Zadruhé Rada každopádně vysvětluje, že výrobci Unie poskytli během inspekcí na místě detailní vysvětlení týkající se vyrovnávání rizika, že dotyčné informace měly důvěrnou povahu, a tudíž nebylo možné založit je do nedůvěrného spisu. Navíc žalobci nepochybně tvrdí, že podle kterého je praxe spočívající ve vyrovnávání rizika kolísání cen v dotyčném odvětví obvyklá a podle kterého je snadné ji ověřit díky veřejně dostupným informacím ve výročních zprávách výrobců Unie. V důsledku toho je třeba zamítnout i čtvrtou výtku jako neopodstatněnou.
- 326 V rámci páté výtky mají žalobci za to, že vyjádření sdružení ePure ke změně doby platnosti opatření ze tří na pět let nebyla založena do nedůvěrného spisu včas tak, aby jim bylo umožněno připravit si vyjádření k této změně ke dni 2. ledna 2013. Vyjádření sdružení ePure byla založena do nedůvěrného spisu až dne 4. února 2013.

- 327 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že žalobci v rozporu s tím, co je vyžadováno judikaturou uvedenou výše v bodech 252 a 314, nevysvětlují, v jaké míře by nedostatek údajného pochybení mohl vést k jinému výsledku antidumpingového řízení.
- 328 V každém případě Rada tvrdí, že Komise v dalším informačním dokumentu ze dne 21. prosince 2012 shrnula argumenty sdružení ePure týkající se doby platnosti a vysvětlila důvody návratu k obvyklému období pěti let. Pokud jde o vyjádření žadatele, je třeba podotknout, že další informační dokument v podstatě obsahuje tytéž informace jako bod 173 odůvodnění napadeného nařízení, a přebírá tedy hlavní skutkové a právní okolnosti, z nichž chtěly orgány v projednávaném případě vycházet. Žalobci se naopak v replice omezují na zpochybnění tvrzení Rady, aniž upřesňují, která vyjádření sdružení ePure nebyla dostatečně shrnuta v dalším informačním dokumentu.
- 329 V replice mají žalobci ostatně za to, že další informační dokument představuje pouze popření argumentů ve prospěch doby platnosti navržené původně Komisí, a to bez sebemenšího skutečného vysvětlení. Na základě ustanovení čl. 44 odst. 1 písm. c) a čl. 48 odst. 2 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 je třeba konstatovat, že tato nová výtku je opožděná, neboť byla vznesena v replice, a je třeba ji odmítnout jako nepřípustnou (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 24. září 2009, Alcon v. OHIM, C-481/08 P, EU:C:2009:579, bod 17, a rozsudek ze dne 30. dubna 2015, VTZ a další v. Rada, T-432/12, EU:T:2015:248, bod 158). I za předpokladu, že by tato nová výtku nebyla vznesena opožděně, postačí konstatovat, že touto výtkou se žalobci nedovolávají žádného porušení jejich práva na přístup k nedůvěrnému vyšetřovacímu spisu. I tuto výtku je tedy třeba odmítnout jako irelevantní.
- 330 Je tudíž třeba dospět k závěru, že žalobci mohli včas připravit své vyjádření ke změně doby platnosti antidumpingových opatření. Pátou výtku, jakož i novou výtku uvedenou v předchozím bodě je tedy nutno zamítnout.
- 331 Z toho plyne, že třetí část desátého žalobního důvodu musí být zamítnuta.
- Ke čtvrté části desátého žalobního důvodu, vycházející z nedostatečné doby poskytnuté žalobcům pro předložení jejich vyjádření k dokumentu obsahujícímu konečné informace, a to v rozporu s čl. 20 odst. 5 základního nařízení a s právem na obhajobu
- 332 Žalobci mají za to, že Rada jim neposkytla minimální lhůtu deseti dnů pro předložení jejich vyjádření k dokumentu obsahujícímu konečné informace, stanovenou v čl. 20 odst. 5 základního nařízení. Minimální zákonná lhůta deseti dnů každopádně podle nich nepředstavovala dostatečně dlouhou lhůtu pro předložení vyjádření k tak komplexnímu dokumentu obsahujícímu informace, jako je dokument oznámený v projednávaném případě.
- 333 Rada zpochybňuje argumenty žalobců.
- 334 Úvodem je nutno podotknout, že podle nadpisu čtvrté části desátého žalobního důvodu v žalobě Rada neposkytla „žalobcům“ dostatek času k předložení jejich vyjádření k dokumentu obsahujícímu konečné informace. V žalobě přitom žalobci uplatňují tvrzení, že oni „a jejich členové“ neměli dostatek času k předložení svých vyjádření.
- 335 V tomto ohledu je nutno poznamenat, že žalobci ve svých písemnostech nevysvětlují, kteří z jejich členů obdrželi dokument obsahující konečné informace. Pokud se tedy žalobci touto částí žalobního důvodu domáhají uplatnění porušení procesních práv „svých členů“, je třeba podotknout, že takto nepřesný návrh nesplňuje podmínky stanovené v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991, který vyžaduje, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je žaloba založena, uceleně a srozumitelně vyplývaly z textu samotné žaloby (viz výše, bod 254). V rozsahu, v němž

žalobci uplatňují tvrzení, že jejich členové neměli dostatek času k předložení svého vyjádření k dokumentu obsahujícímu konečné informace, je třeba odmítnout tuto část žalobního důvodu jako nepřipustnou.

- 336 Pokud jde o argument, podle něhož Rada neposkytla žalobcům dostatek času k předložení jejich vyjádření k dokumentu obsahujícímu konečné informace, je třeba připomenout, že čl. 20 odst. 5 základního nařízení v podstatě stanoví, že orgány jsou povinny brát v úvahu vyjádření zúčastněných osob pouze pod podmínkou, že je Komise obdrží ve lhůtě, kterou stanoví a která činí nejméně deset dnů.
- 337 V projednávaném případě Komise oznámila žalobcům dokument obsahující konečné informace dne 6. prosince 2012 a požádala o jejich případné vyjádření „ve lhůtě 10 dnů [...], tedy do 12:00 hodin dne 17. prosince 2012“. Lhůta deseti dnů, poskytnutá k vyjádření k tomuto dokumentu, stanovená v čl. 20 odst. 5 základního nařízení, skončila v neděli dne 16. prosince 2012. Podle čl. 3 odst. 4 nařízení Rady (EHS, Euratom) č.1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny (Úř. věst. L 124, s. 1; Zvl. vyd. 01/01, s. 51), případně-li poslední den lhůty na neděli, skončí lhůta uplynutím poslední hodiny následujícího pracovního dne, tedy uplynutím poslední hodiny dne 17. prosince 2012. Komise vyzvala zúčastněné strany, aby sdělily svá vyjádření k tomuto dokumentu do 12:00 hodin dne 17. prosince 2012, a nikoli do půlnoci. Žalobci nicméně přednesli svá vyjádření ve lhůtě stanovené Komisí. Dopisem ze dne 21. prosince 2012 oznámila Komise další informační dokument týkající se změny doby platnosti navržených opatření. V tomto dopise nicméně Komise požádala strany, aby přednesly svá vyjádření k navržené změně, jakož i k dokumentu obsahujícímu konečné informace ze dne 6. prosince 2012, nejpozději do konce pracovní doby dne 2. ledna 2013.
- 338 Na jedné straně je nutno konstatovat, že žalobci ve svých písemnostech nevysvětlují, jak podle nich mohlo správní řízení z důvodu údajného pochybení vést k jinému výsledku. V tomto ohledu bylo rozhodnuto, že nedodržení lhůty deseti dnů stanovené v čl. 20 odst. 5 základního nařízení může vést ke zrušení napadeného nařízení pouze tehdy, jestliže existuje možnost, že z důvodu tohoto pochybení by správní řízení mohlo vést k jinému výsledku, čímž by došlo ke skutečnému zásahu do práva žalobců na obhajobu (v tomto smyslu viz rozsudek Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd, v. Rada, uvedený výše v bodě 250, EU:C:2009:598, bod 81 a citovaná judikatura).
- 339 Na druhé straně, jak správně uvádí Rada, Komise žalobcům ve svém dopise ze dne 21. prosince 2012 poskytla dodatečnou lhůtu pro přednesení stanoviska k dokumentu obsahujícímu konečné informace ze dne 6. prosince 2012. Z toho vyplývá, že orgány se nedopustily porušení čl. 20 odst. 5 základního nařízení.
- 340 Pokud jde o argument, že lhůta deseti dnů nebyla dostatečná pro předložení stanoviska k natolik komplexnímu dokumentu obsahujícímu informace a vzhledem k neexistenci nařízení ukládajícího předběžné clo obsahujícího předběžný výpočet dumpingového rozpětí, postačí připomenout, jak bylo vyjádřeno výše v bodě 337, že žalobci neměli k dispozici pouze minimální lhůtu stanovenou právním předpisem, ale že jim Komise následně, dne 21. prosince 2012, poskytla dodatečnou lhůtu dvanácti kalendářních dnů k vyjádření k tomuto dokumentu. Žalobci netvrdí, že tato prodloužená lhůta byla nedostatečná.
- 341 Navíc v replice žalobci tvrdí, že se orgány v dalším informačním dokumentu ze dne 21. prosince 2012 dopustily jiné procesní vady z důvodu, že antidumpingový poradní výbor byl již konzultován během schůzky dne 19. prosince 2012, aniž věděl o klíčovém prvku, tedy názoru žalobců a amerických výrobců na změnu platnosti navrhovaných opatření. Podle ustanovení čl. 44 odst. 1 písm. c) a čl. 48 odst. 2 jednacího řádu ze dne 2. května 1991 je třeba konstatovat, že tato nová výtka je opožděná, neboť byla uvedena v replice, a je třeba ji odmítnout jako nepřipustnou (viz judikaturu uvedenou výše v bodě 329).
- 342 Z toho plyne, že čtvrtou část desátého žalobního důvodu je třeba rovněž zamítnout.

- 343 Z výše uvedeného vyplývá, že desátý důvod kasačního opravného prostředku musí být v plném rozsahu zamítnut.
- 344 Vzhledem k tomu, že bylo vyhověno druhé části prvního žalobního důvodu a v důsledku toho i uvedenému žalobnímu důvodu, je tedy třeba zrušit napadené nařízení v rozsahu, v němž se týká společností Patriot Renewable Fuels, Plymouth Energy Company, POET a Platinum Ethanol, které jsou členy žalobců. Ve zbývajících částech musí být tato žaloba odmítnuta jako zčásti nepřípustná a zamítnuta jako zčásti neopodstatněná.

K nákladům řízení

- 345 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení. Jeví-li se to však vzhledem k okolnostem v projednávané věci jako odůvodněné, může Tribunál rozhodnout, že účastník řízení ponese vlastní náklady řízení a nahradí část nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení.
- 346 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě měli žalobci a Rada ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení.
- 347 Podle čl. 138 odst. 1 a 3 jednacího řádu ponese Komise a sdružení ePure vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (pátý senát),

rozhodl takto:

- 1) **Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 157/2013 ze dne 18. února 2013 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz bioethanolu pocházejícího ze Spojených států amerických se zrušuje v rozsahu, v němž se týká společností Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC a Platinum Ethanol LLC.**
- 2) **Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.**
- 3) **Společnosti Growth Energy et Renewable Fuels Association, Rada Evropské unie, Evropská komise a sdružení ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol ponese vlastní náklady řízení.**

Dittrich

Schwarcz

Tomljenović

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 9. června 2016.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	4
1. K návrhu na spojení s věcí T-277/13, Marquis Energy v. Rada	4
2. K vedlejšímu účastenství	4
3. K organizačním procesním opatřením a k ústní části řízení	4
4. K návrhům na důvěrné zacházení	5
5. K návrhovým žádáním účastníků řízení	5
Právní otázky	6
1. K přípustnosti	6
K aktivní legitimaci takových sdružení, jako jsou žalobci	6
K aktivní legitimaci žalobců	9
K aktivní legitimaci jednotlivých žalobců	11
K aktivní legitimaci žalobců jakožto zástupců svých členů	12
– K bezprostřednímu dotčení žalobců jakožto zástupců výrobců bioetanolu zařazených do vzorku	14
– K osobnímu dotčení žalobců jakožto zástupců výrobců bioetanolu zařazených do vzorku ..	17
– K existenci jiných opravných prostředků	19
K aktivní legitimaci žalobců jakožto zástupců jiných svých členů, než jsou čtyři výrobci zařazení do vzorku	19
K právnímu zájmu na podání žaloby	20
2. K věci samé	21
K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 2 odst. 8, čl. 9 odst. 5 a čl. 18 odst. 1, 3 a 4 základního nařízení, z porušení zásad právní jistoty, legitimního očekávání a řádné správy, jakož i ze zjevně nesprávného posouzení ze strany Rady z důvodu jejího odmítnutí vypočítat individuální dumpingové rozpětí a přiznat případné individuální antidumpingové clo členům žalobců zařazeným do vzorku	21
Použití antidumpingové dohody WTO na projednávaný případ	23
K otázce, zda čtyři američtí výrobci zařazení do vzorku mají nárok, aby na ně bylo uplatněno individuální antidumpingové clo podle čl. 9 odst. 5 základního nařízení	24
K otázce, zda bylo v projednávaném případě nemožné uložit individuální antidumpingové clo ..	28

K desátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 6 odst. 7, čl. 19 odst. 1 a 2, čl. 20 odst. 2, 4 a 5 základního nařízení, jakož i práva na obhajobu, zásad zákazu diskriminace a řádné správy a nedostatečného odůvodnění	33
Úvodní poznámky	33
K první části desátého žalobního důvodu, vycházející z neúplnosti dokumentu obsahujícího konečné informace a z porušení čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení, jakož i z nedostatečného odůvodnění napadeného nařízení	34
Ke druhé části desátého žalobního důvodu, vycházející ze skutečnosti, že další informační dokument byl poskytnut v první řadě členským státům a žadateli a následně žalobcům, a to v rozporu se zásadami řádné správy a zákazu diskriminace, práva na obhajobu, jakož i čl. 20 odst. 5 základního nařízení	38
Ke třetí části desátého žalobního důvodu, vycházející z neúplného přístupu k nedůvěrnému vyšetřovacímu spisu v rozporu s právem na obhajobu, čl. 6 odst. 7 a čl. 19 odst. 1 a 2 základního nařízení	40
Ke čtvrté části desátého žalobního důvodu, vycházející z nedostatečné doby poskytnuté žalobcům pro předložení jejich vyjádření k dokumentu obsahujícímu konečné informace, a to v rozporu s čl. 20 odst. 5 základního nařízení a s právem na obhajobu	42
K nákladům řízení	44